

Robert Helebrandt

Knížata zloby

**Protokoly
sionských
mudrců**

Slovenská verze:
Kniežatá zloby. Protokoly siónskych mudrcov
© Robert Helebrandt, Bratislava 1991

přeložil © Jaroslav Voříšek 2009
Vydalo: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Robert Helebrandt

Knížata zloby

**Protokoly
sionských
mudrců**

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Prolog	5
Úvod	6
Získání Protokolů sionských mudrců	7
Vznik Protokolů	9
Rabín o gojímech	10
Interpelace	12
Autentičnost Protokolů	17
Text Protokolů sionských mudrců	20
(Podle Ulricha Fleischhauera, „Die echten Protokolle der Weisen von Zion“)	

Úvodní slovo editora českého překladu

Rozsahem nevelká práce z roku 1991 nejprve ukazuje genezi vzniku Protokolů sionských mudrců i historii prozrazení, jejich nezpochybnitelně židovské autorství, i alespoň některé pokusy židovské strany o zalhávání. Druhou část tvoří vlastní text Protokolů sionských mudrců. Nezaujatý čtenář rychle pozná, že se výrazně liší od tzv. oficiálních verzí, vydávaných jako součást tiskovin, snažících se popřít židovský původ nepříjemného dokumentu. Dnes již můžeme také uvést, že za pseudonymem Robert Helebrandt stál Miroslav Dolejší, autor proslulé a bohužel stále ještě nedoceňované „Analýzy 17. listopadu 1989“.

Jaroslav Voříšek

Prolog

Z posledních zhruba sto let, kdy se Evropané začali poprvé seznamovat s Protokoly sionských mudrců, neměla mladá generace Čechů a Slováků po celých čtyřicet let možnost číst tento dokument. Knižní vydání z předválečného a válečného období se systematicky ničila a nové edice byly zakázané.

Spor o autentičnost Protokolů se stal v současnosti úplně bezpředmětným, protože jejich program se krok za krokem uskutečňuje, a je podle židovského názoru před dovršením.

Vnímavý a pozorný čtenář si stejný názor udělá sám, proto jsem se vzdal jakéhokoli komentáře.

Robert Helebrandt 1991

Úvod

Protokoly sionských mudrců jsou v hrubých rysech vyjádřením programu Židovstva, který současně naznačuje plán a prostředky k ovládnutí a zničení všech nežidovských národů a států bez výjimky. Podává návod, jak si má Židovstvo počínat, aby na troskách těchto států vybuodovalo svoje celosvětové panství.

Plán je vyvrcholením po dlouhé roky pěstované a udržované starozákonní představy Židovstva o sobě jako o národu, vyvoleném Jahvem k vládě nad celým světem. Je vyvrcholením onoho židovského egocentrismu, který pod vlivem odvěké výchovy vedl k vyhocení nenávisti Židovstva vůči všemu nežidovskému.

Protokoly obsahují v koncentrované formě mnohé z toho, co víme o historii poměru Židovstva k Římanům i jiným starověkým nežidovským národům, a zvláště pak o historii pronásledování křesťanů těmito národy, podněcovanými Židy. Program Protokolů byl však určen výhradně Židům a nikdy se neměl dostat do nežidovských rukou. Byl očím nezasvěcených skrýván stejně pečlivě jako obsah Talmudu.

Spravedlnost však rozhodla jinak. Jako se Talmud stal kořistí germánského ducha, zosobněného Johannem Eisenmengerem, staly se Protokoly kořistí ducha slovanského v osobách Rusky Glinkové a ruského státního rady Račkovského. Tito Árijci z různých národních kmenů vyrvali Židovstvu jeho nejdůležitější tajemství, které bylo před nimi tak pečlivě skrýváno. Když se Židé o prozrazení dozvěděli, použili svůj prastarý trik a prohlásili Protokoly za falzifikát. Dnes je však naprosto jasné, že opakovaná židovská prohlášení jsou pouhým klamem.

Slované vždy stáli v popředí boje proti židovské hydře svým vedoucím kmenem, představovaným Rusy. Na ruské půdě vznikly kořeny toho, co nakonec vyústilo v německý nacismus – poznání nebezpečí židovské světovlády.

Je zajímavé, že se Slované a Germáni nevědomky spojili a rozdělili si úlohy bez toho, že by o sobě věděli. Neurčila je to snad sama Prozřetelnost k záchraně světa před židovskou zlobou?

Židé správně vycítili, kdo je jejich nesmiřitelným nepřítelem, kdo by mohl mít moc a sílu ke zkřížení jejich plánů a pochopili, že to mohou být pouze Slované a Germáni. Proto onen židovský dobrodinec nakreslil pověstnou mapu z roku 1890, kde Rusko označuje za poušť.¹

Bez přehánění možno říci, že kdyby se nebylo bývalo objevilo Eisenmengerovo „Odhalené Židovstvo“² a Račkovskému by se nepodařilo získat „Protokoly“, byl by dnes svět skutečně pouští. Ruský ideový nacismus nestačil na odvrácení nebezpečí, které hrozilo Rusku i celému světu, a to hlavně pro nepochopení ruských vládnoucích kruhů. Krev ruského národa však nebyla prolita nadarmo. Vyklíčil z ní odboj proti Židovstvu po celém světě, odboj, který nemá obdoby v celé světové historii. Pokud ještě i dnes slaví na mnoha místech světa triumf socialismus a bolševismus

¹ Autor mapky, zednář Henry Labouchère, ji přiložil jako součást článku „The Kaisers dream“ (Císařův sen), v níž formou noční můry císaře Viléma vypráví o jeho sesazení z trůnu a vypovězení z Německa, o zpusťování Ruska a přeměně evropských monarchií na republiky. Článek byl otištěn ve vánočním čísle anglického časopisu The Truth (Pravda) z roku 1890; p. editora.

² V originále *Entdecktes Judentum*, první vyd. roku 1700; pozn. editora.

jako hlavní nástroj světové židovské politiky, vyplývá to z nevědomosti lidu, který dosud neodhalil, jak důsledně je podváděn planými sliby Židů.

Utrpení ruského národa i všech ostatních národů světa je už vysvětlené. Bylo záměrně způsobeno Židovstvem na oslabení těch, jejichž duchovní síly by se mohlo obávat. A to byli především Slované a Germáni, národní kmeny, jimž patří budoucnost Evropy.

Údery, které Židovstvo zasadilo árijskému světu v podobě obou světových válek a z nich pocházejících revolucí, měly jen dílčí účinek. Mnohým se naopak rozběřsklo a Izrael se nyní obává odvety a trestu. Odtud pramení i jeho šílené úsilí dohnat zmeškané, a proto vyvolává po celém světě revoluce a války. Židé dobře vědí, že další světová válka by již vyhubila všechno, co by jim ještě mohlo překážet. Zbytky zbídačeného lidstva by potom vrhli do světové revoluce, která jediná může Židům přinést vytýčený cíl: konec árijské i veškeré nežidovské kultury, civilizace i morálky, a definitivní nastolení světovlády již dávno zapomenutého temného Orientu.

Získání Protokolů sionských mudrců

Existují dvě verze. V prologu k „Protokolům“, publikovaným Gottfriedem zur Beek, popisuje jejich odhalení autor takto:

Roku 1897 se ve dnech 29. až 31. srpna konal v Basileji sionistický kongres za předsednictví Theodora Herzla, fejetonisty vídeňského listu „Neue Freie Presse“. Ruská vláda, která tušila, že se na kongresu nebudou projednávat pouze bezvýznamné věci, přikázala Račkovskému, tehdejšímu náčelníku ruské tajné zahraniční služby v Paříži, aby zasedání sionistů sledoval. Račkovskij vyslal jednoho ze svých nejlepších agentů, který podplatil posla, odvázejícího jakýsi tajný dokument ze skončeného kongresu do zednářské lóže „U vycházejícího slunce“ ve Frankfurtu nad Mohanem. Podplacený posel na předem domluvené poštovní stanici přerušil jízdu na jednu noc a během ní byl francouzský text Protokolů (neúplně) opsán a zaslán na ministerstvo vnitra do Petrohradu. Jeden opis se dostal do rukou G. Butmiho. Maršálek černigovské šlechty major Alexandr Nikolajevič Suchotin později předal opis dokumentu k posouzení profesorovi Sergeji Alexandroviči Nilusovi. Odkud jej Suchotin získal, není známo.

Podle Bergmeistera byl svědkem tohoto předání syn profesora Niluse, jenž zemřel roku 1930. Sergej Sergejevič Nilus, kterého Bergmeister vyhledal v Paříži, písemně a pod přísahou prohlásil, že byl osobně přítomen, když roku 1901 major Suchotin předával jeho otci rukopis zmíněného dokumentu.

Bergmeisterovo vypočtení potvrdil i odpadlý a pokřtěný Žid, vídeňský spisovatel Arthur Trebitsch, který pak 16. května 1920 vydal v němčině plamenný apel, v němž varuje Árijce před židovským nebezpečím. Líčí v něm, jak se dostaly Protokoly do nežidovských rukou a poukazuje na jejich strašlivý obsah s výzvou, aby si všichni Němci Protokoly důkladně pročtli. Ve Fleischhauerově přetisku Trebitschova letáku se však jméno Račkovskij neobjevuje. Naopak syn Petra J. Račkovského, Andrej Petrovič, kterého objevil v Paříži rovněž Bergmeister, oznámil dopisem ze 13. července 1936, že podle jeho názoru otec nikdy do styku s Protokoly

nepřišel. Svoje tvrzení zakládá na skutečnosti, že v pozůstalém archívu svého otce o tom nenašel jediný doklad ani záznam.

Dr. Stephan Vász z Budapešti³ však publikoval zajímavé doklady o tom, že se text protokolů skutečně dostal do rukou ruského ministra vnitra. Podle shodného svědectví profesora Sokolova, šéfa propagačního oddělení v Denikenově armádě i jeho pobočníka plukovníka barona Engelhardta, dále rektora petrohradské univerzity profesora Grimma, člena Státní dumy generála Švedova i kapitána Gitkova byly Protokoly skutečně odcizeny z basilejského kongresu agentem Johnsonem, který byl vybaven pasem na jméno Kohn. Theodor Herzl si jako předseda kongresu na ztrátu dokumentu stěžoval ruskému vyslanci v Bernu, Čadovskému, na něhož byl později spáchán atentát.

Ministr vnitra Sypjagin podle zmíněného svědectví postoupil dokument Suchotinovi, který jej pak předal Nilusovi ke zveřejnění v rámci své vědecké práce.

Jak zmiňuje Creutz, také Sypjagin byl zavražděn. Nilus však o původu Protokolů nevěděl. Jen mimochodem připomínáme, že ministr vnitra Plehve, který významným Židům naznačil, že má v rukou kompromitující dokument, byl také zavražděn.

V této verzi se tedy ze tří stran mluví o tom, že Protokoly byly odcizeny jako kongresové dokumenty. Podle toho se tudíž dostaly do rukou Nežidů roku 1897.

Druhou verzi uvádí W. Cruetz v předmluvě k anonymnímu francouzskému vydání Protokolů v Paříži bez udání data (asi 1934). Podle ní byl jeden opis textu Protokolů uložen v pařížské zednářské lóži „Misraim“, odkud jej odcizil Žid jménem Josef Schorst alias Shapiro, který pak dokument za 2 500 franků prodal Justině Glinkové, dceři ruského generála. Glinková přeložila francouzský text do ruštiny a zaslala generálu Orževskému do Petrohradu s prosbou, aby jej odevzdal ministrovi vnitra Čerevinovi. Pozdější „svědkyně“ Židovstva Kolbová-Radziwiłłová, nechvalně známá z bernského procesu, obvinila Orževského, že prý dal Protokoly zfalšovat ruskou státní policií po rusko-japonské válce, tj. roku 1905.

Po Čerevinově smrti byl v jeho archívu roku 1896 objeven rukopis, ale neuvádí se, kdo jej našel. Glinková byla poté vypovězena z carského dvora do Orelu, kde se setkala se Suchotinem, tehdejším guvernérem. Dokument mu zapůjčila a Suchotin jej ukázal Filipu Petroviči Stěpanovovi a profesoru Nilusovi. Prokurátor moskevského synodu F. P. Stěpanov, který zemřel roku 1932, uvedl, že dostal opis Protokolů od majora Suchotina roku 1895. Uvádí to s odvoláním na Bergmeistera paní L. Fryová v knize „Waters Flowing Eastwards“ na str. 89 a v „Le Juif notre maître“ na str. 95.

Kromě toho je dokázané, že mezi Židy v Oděse kolovaly hebrejsky psané Protokoly. Prozradil to Žid Bernstein, vydavatel listu „Free Press“ v Detroitu, Williamu Cameronovi, tajemníku Henryho Forda. Osobně před ním prohlásil, že hebrejsky psané Protokoly četl v Oděse již roku 1895. Židé však zmíněný dokument pečlivě ukrývali, jak oznámil např. jistý ruský emigrant T., který v Rusku objevil dokument schovaný pod podlahou v domě Žida. Ve věci získání Protokolů existují určité neshody. Creutz tvrdí, že Glinková poslala rukopis Orževskému. Stěpanov však prohlašuje, že dostal rukopis od Suchotina, kterému jej poslala jistá dáma z Paříže.

³ *Das Berner Fehlurteil über die Protokolle der Weisen von Zion*, vyd. nakl. U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935 (česky: *Bernský politický proces ve věci Protokolů sionských mudrců*); p. editora.

Ani on, ani Nilus neuvádějí její jméno, ale podle všeho to skutečně byla slečna Glinková. Zůstává však ještě jedna nesrovnalost, týkající se osoby příjemce rukopisu. Byli to buď Suchotin nebo Orževskij, případně oba. Podle Vásze je zřejmé, proč profesor Nilus obdržel podle svědectví svého syna rukopis až roku 1901. Je jasné, že zde působil strach ze Židů.

Obě verze jsou velmi pravděpodobné, protože jsou zde důkazy ve formě přísěžných výpovědí různých osob. Nelze tedy než předpokládat, že se Protokoly dostaly do Ruska dvojí cestou. Jednak prostřednictvím slečny Glinkové, jednak díky tajné státní policii, kterou v Paříži řídil Račkovskij.

Tvrzení syna Račkovského, že jeho otec neměl nic společného s Protokoly, je pouze nepřímé a neprůkazné. Podle shodných svědectví byl Račkovskij ve svém oboru velice schopný a pracoval velmi opatrně. Opatrný ostatně musel být, protože právě podle svědectví jeho syna mu byl za tajemníka dosazen Žid M. Goldschmann. Račkovskij znal z praxe velmi dobře mstivost Židů. Ze všeho tedy vyplývá, že získání textu Protokolů z basilejského kongresu roku 1897 je zásluhou právě Račkovského.

Vznik Protokolů

Nejčastěji se tvrdí, že vzorem Protokolů byly „Dialogy“ M. Jolyho. Nicméně Fleischhauer⁴ podává řadu nezvratných důkazů, že sám Joly již musel znát židovský program, který potom obratně vtělil do svých „Dialogů“. A skutečně jen zasvěcenec může pochopit skrytou tendenci jeho spisu. Z tohoto hlediska je rovněž zajímavý román „Biarritz“ Hermanna Goedsche, který používal pseudonym Sir John Retcliffe. Román vyšel v Mnichově roku 1868 a později znovu 1924. Podle Fleischhauera židovský znalec Loosli tvrdil, že právě tento román byl předlohou Protokolů, ale neuvedl pro to žádné důkazy.

Existují však i jiné publikace, které mají v koncentrované formě zhruba stejný obsah jako Protokoly. Především jde o řeč rabína Eichhorna, pak je to projev jistého rabína, který se dostal do rukou poslance Václava Březnovského (podle Fleischhauera), dále tzv. hřbitovní scéna ve zmíněném románu „Biarritz“, a konečně řeč rabína Eigera z roku 1907, publikována S. Rossovem (na pražském židovském hřbitově). Zdá se však, že tento Rossovův rabín Eiger je obsahově totožný s rabínem Eichhornem.

Pro objasnění, jak těsně souvisí Protokoly sionských mudrců s celkovým programem Židovstva, uvádíme úplný překlad řeči zmíněného ruského rabína tak, jak ji publikoval Ulrich Fleischhauer.

⁴ Ulrich Fleischhauer, *Die echten Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigengutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935 (*Pravé Protokoly sionských mudrců. Znalecký posudek, vypracovaný z pověření soudního dvora č. V v Bernu*). Nejlepší a doslova nepostradatelné dílo pro poznání vzniku a pravosti Protokolů; pozn. editora. Podle Grigorije Bostuniče, jednoho z nejdůkladnějších znalců dané problematiky, je nejlepší znění Protokolů u Fleischhauera.

Rabín o gojímec

1) Přešly již doby trpkého, bolestného pronásledování a ponižování, které izraelský lid snášel s heroickou trpělivostí, neboť civilizace křesťanů udělala velký pokrok. Ten je naším nejpevnějším štítem, za který se můžeme skrýt a sami nepozorováni rychle překročit onen čas, který nás dělí od našeho vznešeného cíle.

2) Pohledme jen na materiální situaci Evropy, kterou si vytvořili sami izraelité počátkem tohoto století, takže disponují obrovskými kapitály v Paříži, Londýně, Vídni, Berlíně, Amsterdamu, Hamburku, Římě, Neapoli i jinde.

3) Všude jsou díky svým miliardám pány Rothschildové, Židé, nemluvě již o tom, že v každém městě druhého a třetího řádu disponují výnosnými fondy, takže se nikde nemůže bez synů Izraele provést žádná finanční operace ani žádný jiný důležitý podnik.

4) Burza zaznamenává a reguluje dluhy, a my jsme většinou všude pány těchto burz. Musíme se snažit, abychom toto zadlužování co nejvíce usnadňovali a tím se stali pány všech cen. S ohledem na kapitály, které státům půjčujeme, budeme brát do zástavy jejich železnice, doly, lesy, hutě i továrny, ba musíme brát do zástavy i výnos daní.

5) Rolnictví bude vždy největším bohatstvím každého státu. Velkostatkáři se budou vždy těšit úctě a vážnosti. Naše snahy musí tedy vést k tomu, aby se naši izraelští bratři zmocnili v co největší míře pozemkového vlastnictví.

6) Pod záminkou, že chceme pomáhat pracující třídě, musíme celou tíhu daní přenést na statkáře. Až jejich pozemkový majetek dostaneme do rukou, stane se práce křesťanského proletariátu zdrojem nesmírného zisku.

7) Všemi prostředky musíme co nejvíce omezit vliv křesťanské církve, která byla odjakživa naším největším nepřítelem. Za tím účelem musíme vzbudit v srdcích věřících svobodomyšlné touhy, zavést pochybnosti, rozkol a náboženské rozepře.

8) Každá válka, každá revoluce, každá politická nebo náboženská změna nás přibližuje k okamžiku, kdy dosáhneme nejvyššího, vytouženého cíle.

9) Obchod a spekulace. Tyto dva vydatné zdroje zisku nikdy nesmíme nechat vyrvat z rukou Izraele, a především je nutno chránit si obchod s alkoholem, máslem, chlebem a vínem, protože tím se staneme neomezenými pány zemědělství. Staneme se také dodavateli obilí. A když potom z bídy vznikne nespokojenost a nevole, vždycky dokážeme svalit odpovědnost na vlády.

10) Všechny veřejné úřady se musí stát přístupné Židům. Jakmile se my staneme úředními osobami, dosáhneme podlézavostí a prozíravostí našich lidí pravého vlivu a moci. Je samozřejmé, že jde pouze o takové posty, které jsou spojeny s mocí, počtami a privilegií. Úřady, jež vyžadují vědomosti a práci, spojené s nepříjemnostmi, můžeme přenechat křesťanům. Nejdůležitější je resort spravedlnosti.

11) Advokátská kariéra nám poskytuje nejlepší příležitost, abychom se mohli pochlubit svými vědomostmi, a současně nám dovoluje vnikat do soukromých tajemství našich největších nepřátel, křesťanů! Těmito znalostmi je potom můžeme dostat do závislosti na nás.

12) Proč by Židé nemohli být ministry školství, když už jsou tak často ministry financí? Musíme se také dostat do zákonodárných sborů, abychom tam mohli za-

bránit přijetí zákonů, které by gójové vydali proti jediným pravověrným synům Abrahámovým.

13) V tomto směru se náš plán blíží uskutečnění. Vlivem pokroku jsme byli téměř všude uznáni a byla nám přiznána stejná práva jako křesťanům. Čeho však musíme ještě dosáhnout a co musí být předmětem naší ustavičné snahy, je prosazení zákona o mírnějších podmínkách soutěže. Tím se zmocníme zlatého dolu, který bude přinášet mnohem větší výnos, než rýžoviště v Kalifornii.

14) Lid Izraele musí obrátit své snažení k oné mocenské příčce, z níž pramení čest a úcta. Nejúčinnějším prostředkem k tomu je účast na všech průmyslových a finančních operacích. Přitom je ovšem nutno dávat pozor na hrozbu soudního stíhání následkem nějaké nástrahy nebo svodu. Je tedy třeba při spekulaci prokázat onu formu mazanosti a cit, který pro to máme vrozený. Nesmíme zůstat pozadu v ničem, co by nám mohlo zajistit vynikající postavení ve společnosti. Filosofie, medicína, právo a politická ekonomie, jedním slovem všechna odvětví vědy, umění a literatury – to vše je nám polem, kde nám úspěch může přinést bohatou úrodu. Teprve potom postavíme naše schopnosti do patřičného světla.

15) Naše schopnosti jsou nerozlučně spojeny se spekulací. Například přednes nějakého hudebního díla, třeba i dost slabého, nám poskytne nejlepší příležitost, abychom vyzvedli Žida, který je jeho tvůrcem a jeho hlavu ověnčili gloriolou slávy. Co se týče medicíny a filosofie, ty rovněž musí tvořit součást našeho duchovního bohatství.

16) Lékař je zasvěcen do nejintimnějších tajemství rodiny, a tím máme v rukou zdraví a životy našich nejhorších nepřátel, křesťanů.

17) Musíme podporovat uzavírání manželství mezi Židy a křesťany, protože židovský národ tím může jen získat. Určité množství nečisté krve, přinesené takto do našeho Bohem vyvoleného národa, ho nemůže zničit a naše dcery tímto manželstvím dosáhnou spojení s rodinami, které mají moc a vliv. Výměnou za naše peníze dosáhneme vlivu na své okolí. Toto přiblížení se křesťanům nás nesvede z cesty, kterou jsme si vytyčili, ale naopak to z křesťanů při trošce opatrnosti udělá naše ochránce.

18) Bylo by žádoucí, aby si izraelité k sobě jako metresy nebrali ženy našeho svatého náboženství, a doporučuje se jim, aby si k této úloze vyhledávali křesťanské panny.

19) Největší význam by mělo nahrazení svátosti manželství jednoduchým civilním obřadem, protože potom by se křesťanské ženy daly úplně na naši stranu.

20) Jestliže má hlavní moc na zemi zlato, pak je určitě nutné zmínit se na druhém místě o tisku. Co zmůže zlato bez tisku? Protože výše uvedené zásady nemůžeme bez tisku uskutečnit, je nevyhnutelné, aby se vedení časopisů dostalo do rukou našich lidí.

21) Peníze a obratnost ve volbě prostředků, kterými si zkorumpované osobnosti nakloníme, z nás udělají pány veřejného mínění a vydají nám lid do rukou.

22) Když takto vytrvale půjdeme krok za krokem kupředu, zatlačíme křesťany a zničíme jejich vliv. My budeme světu předepisovat, koho má ctít, komu důvěřovat a co má zahrnout. Povstanou-li někteří jedinci a zaplaví nás kletbami, pak nic neušící poddajné masy se nás zastanou a ujmou. Až se staneme neomezenými pány

tisku, potom bude pro nás velmi snadné změnit pojmy cti, ctnosti, charakteru a pováženosti rodiny, která byla dosud nedotknutelná, a již zasadíme první ránu k úplnému zničení. Potom budeme moci zničit všechno, co křesťany – naše nepřátele – povznášelo v jejich víře a důvěře. A až si z vášní vytvoříme potřebnou zbraň, budeme moci vyhlásit boj všemu, čemu se až dosud vzdávala čest a úcta.

23) Každý syn Izraele musí pochopit jednotlivé body těchto pravých zásad a musí je zachovávat. Tak vzroste naše moc jako veliký strom a jeho větve ponесou ovoce, to jest bohatství a vliv. To bude náhrada za hrozný osud, který Izrael po staletí snášel. Když někdo z nás udělá krok vpřed, musí ho další následovat. Pokud se však dostane na scestí, musí mu někdo z nás pomoci. Když je Žid před křesťanským soudem, je nutné, aby se ho bližní ujali a pomáhali mu. Ale jen tehdy, pokud žil podle předpisů, které Izrael již tak dlouho zachovává.

24) Náš lid věrně uchovává náboženské zvyky svých praotců.

25) Náš zájem vyžaduje, abychom ukazovali porozumění pro sociální otázky, zejména pro takové, které by směřovaly ke zlepšení poměrů pracujících tříd. Ve skutečnosti ovšem musíme usilovat o to, abychom se zmocnili této stránky veřejného mínění a udávali její směr.

26) Zaslepenost davu a jeho sklon k tomu, aby se nechával klamat patetickými frázemi, nám umožní snadno se jej zmocnit. Dopomůže nám k tomu popularita a důvěra v jistých kruzích. Mezi našimi lidmi snadno najdeme takové, kteří dokáží své vyumělkované city zahalit do takové výřečnosti, jako upřímný křesťan své skutečné přesvědčení.

27) Je nutné, aby proletář byl Židům nakloněn a podřízen těm, kdo mají peníze. My jej potom budeme podněcovat k revolucím a převratům. Každá taková katastrofa nás ve svém snažení přivede blíž k cíli, k onomu cíli, jímž je panování nad celým světem, jak bylo prorokováno našemu otci Abrahámovi.

(Přetisk z brožury *V židovských chapadlech.*)

Interpelace

Mladočeský poslanec Václav Březnovský vydal řeč rabína pod titulem „V židovských chapadlech. Antisemitské epištoly pro český národ“. Pražské státní zastupitelství spis konfiskovalo pod č. 72/1900.

Březnovský konfiskaci interpeloval ve vídeňské říšské radě a tím ji imunizoval (protokol z 13. března 1901, XVII, 21, str. 1282).

V interpelaci bylo mj. řečeno:

„Jsme toho názoru, že ani ta nejohavnivější řeč proti Židům nedokáže našemu národu otevřít oči tak, jako tato řeč rabína, poučujícího své souvěrce o tom, jak si má Židovstvo počínat, aby dostalo góje do své moci. Tato řeč objasní čtenáři mnohé skutečnosti. Mimo jiné mu bude jasné, proč se některé politické strany Židů tak houževnatě drží. To, co českému lidu o Židech říkáme, dostává zde potvrzení z kompetentních úst jednoho židovského rabína, a sice ne právě toho z nejbezděšnějších.“

Vídeň, 5. března 1901

Václav Březnovský

Rabínova řeč prozrazuje přesný program a proto bylo jeho publikování Židům krajně nepříjemné. Není divu, že Březnovský na zákrok Židovstva nedocílil zrušení konfiskace. Původní český text řeči rabína se nepodařilo získat a proto ji zde uvádíme v překladu. Zmíněná řeč měla vyjít již 1. června 1885. Tvrdí to spolehlivý autor msgre E. Jouin, a je též publikována v Butmiho Protokolech.

Stanovené zásady těchto textů se plně shodují s obsahem samotných Protokolů sionských mudrců. Ulrich Fleischhauer ve svém „Znaleckém posudku“ postavil vedle sebe několik pasáží Protokolů, Dialogů a Řeči rabína. Jejich vzájemná souvislost je zcela zřejmá.

Nyní se podíváme na přímé předlohy Protokolů.

Podle Creutze to měl být spis Žida Jakuba Venedeva „Dialogy mezi Machiavellim a Montesquiem“, vydaný nákladem F. Dunkera v Berlíně 1830. Zmíněný Žid se narodil roku 1805 a po vypovězení z Německa se roku 1835 usadil v Paříži. Byl důvěrným přítelem Karla Marxe (Mardochaje) a Crémieuxovým chráněncem. Se Židem Marxem založil roku 1847 dělnickou komunistickou ligu a téhož roku také tajnou společnost, jejímž cílem bylo nastolení světového židovského panství.

Citovaný spis je obnoveným vyjádřením machiavelismu, právě těch zhoubných zásad, které měly rozvrátit státní morálku. Moc musí dostat přednost před právem, lékem na dosavadní neúspěchy vlád je pouze násilí a ziskuchtivost. Takové zásady znamenitě vyhovují Židovstvu, protože jsou nejvyšším nebezpečím pro klid a pořádek. Za vlády Napoleona III. ve Francii však ještě nebylo možné takové věci veřejně hlásat.

V té době se objevuje se svým anonymním spisem Maurice Joly, o němž paní L. Fryová nesprávně tvrdí, že se jmenoval Moses Joel. Jolyho spis má titul „Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu ou la politique de Machiavel au XIXe siècle, par un contemporain. (Česky: Dialogy ze záhrobí mezi Machiavellim a Montesquiem, aneb Machiavelliho politika v 19. století od jednoho vrstevníka).

Jolyho Dialogy a Protokoly jsou nápadně podobné, takže nelze popírat, že jich autor Protokolů použil do jisté míry jako předlohy. Vzájemnou podobnost obou spisů důkladně prokázal Fleischhauer, který vedle sebe postavil oba texty. Avšak i samotné Dialogy jsou nápadně podobné obsahu starších textů, takže Joly podle nich pouze literární formou zpracoval známý program.

Joly v prvním vydání nevedl své jméno, ale francouzská policie jej vypátrala, z autorství usvědčila a vyložila text Dialogů v tom smyslu, že je útokem na vládu Napoleona III. Joly byl odsouzen na pět měsíců do vězení. Časem se ovšem ukázalo, že až příliš mnoho myšlenek a zásad z Dialogů již bylo zrealizováno a že jsou tím, čím také skutečně měly být, tedy vyjádřením židovského plánu na zničení nežidovského světa.

Vylekaní Židé se postarali o to, aby dnes nebylo možné toto dílo získat v originále. Fleischhauer zjistil, že roku 1865 vydala (neúplný) německý překlad firma Otto Wigand, ale z celkového nákladu se prodalo pouze 500 výtisků. Zbývajících 1 000 exemplářů bylo zničeno. Ani samotné nakladatelství nevlastnilo žádný výtisk. Knihovna Britského muzea, která měla jediný exemplář Dialogů, jej z hlavního registru vyřadila.

Otázka, zda jsou Dialogy židovským dílem, pálí Židy a jejich spojence dodnes, a snaží se ji umlčet. Např. roku 1937 českobratrský farář Vančura ve své brožuře „Židé mezi námi“ na str. 14 tvrdil, že Joly byl čistokrevný Árijec. Jako „důkaz“ mu stačilo Jolyho katolické vyznání. Proto si musíme alespoň stručně Jolyho osoby povšimnout.

Podle paměti René Mareuila se Maurice Joly narodil 19. srpna 1831 v Lons-le-Saulnier. Ve svém životopisu Joly tvrdí, že se narodil v prvních letech panování Ludvíka Filipa, datum narození však z pochopitelných důvodů neudává. Podle Fleischhauera však Židé v bernském procesu předložili opis křestního listu, podle nějž byl Joly pokřtěný 18. prosince 1829, tedy téměř dva roky před svým narozením! Že je však rok Jolyho narození 1831 velmi pravděpodobný, o tom svědčí skutečnost, že Ludvík Filip nastoupil na trůn v srpnu 1830.

Joly ve vlastním životopisu (1860) tvrdí, že je katolického vyznání a že pochází ze Španělska. Je nesporné, že pocházel z rodiny španělských Židů, tzv. maranů, kteří byli navenek katolíky, ale potají dodržovali židovské náboženství a rituály. Portrét Jolyho, který uveřejnil Fleischhauer z díla Armanda Daysta „L'invasion – le siège 1870 – la Commune 1870“, nám ukazuje zcela židovskou tvář. Jeho židovský původ plně dokazuje také zvláštní ochrana, které se mu dostávalo od zakladatele „Alliance Israélite Universelle“ Isaaca Crémieuxe v době, kdy byl stíhán francouzskou policií.

Nelze tedy pochybovat, že Joly byl židovského původu. Joly byl také zednář, jak je podle Fleischhauera uvedeno v Taxilově díle „La France Maçonique“ na str. 113, a patřil k pařížské lóži. Kruh důkazů je tím uzavřen, protože rabín dr. Isaac Wise v listu „Israelite of America“ ze 3. srpna 1855 napsal: „Zednářstvo je židovská organizace, jejíž dějiny, stupně, hodnosti a hesla jsou židovské od začátku až do konce.“

Teprve nyní je jasná tendence Jolyho díla. Je také zřejmé, proč P. Graves uveřejnil roku 1921 v listu „Times“ tři články, v nichž se tvrdí, že Protokoly byly napsané podle Dialogů. Mělo se tím dosáhnout znehodnocení Protokolů a dokázat, že jsou plagiátem nežidovské strany. Články však ve skutečnosti ukazují pravý opak. Nelze ovšem rovněž tvrdit, že právě Protokoly byly plagiátem pouze Jolyho knihy. V nejlepším případě by muselo jít o plagiát plagiátu. Avšak v době, kdy Joly psal svoje Dialogy, existoval pevný program Židovstva, a je nesporné, že byl určen jenom zasvěcencům. Protokoly byly sepsány jen proto, aby i níže zasvěcení Židé mohli být seznámeni s generálním programem Židovstva a řídit se jím. Podle Fleischhauera existovaly dva dokumenty. Jeden vznikl samostatně v Rusku a Joly jej využil pro své Dialogy. Druhý dokument byl vypracován ve formě nám známých Protokolů podle Dialogů Jolyho. Ani v tomto případě však nelze mluvit o plagiátorství, protože z přesného porovnání obou spisů je zřejmé, že Protokoly jsou rozšířením, příp. doplněním a jasnějším vyjádřením toho, co Dialogy obsahují pouze v náznacích.

Mnohé napovídá i kniha dr. Bergmeistera „Židovský plán světového spiknutí“,⁵ kde se na str. 17 referuje o rozhovoru ruského důstojníka s bývalým rabínem Efromem v klášteře sv. Parackeva blízko vesnice Petkovské v Srbsku. Bývalý rabín, kte-

⁵ V originále *Der Jüdische Weltverschwörungsplan*.

rý zemřel 25. června 1925, se důstojníkovi svěřil, že také on sám patřil k deseti vyvoleným, kteří věděli o původu Protokolů a chtěl toto tajemství sdělit metropolitovi Antoniovi, který mu přislíbil, že za ním přijede z Paříže s generálem Nečvolodovem. Efron se však již této návštěvy nedočkal a zemřel. Stačil prozradit jen tolik, že Protokoly jsou pouze stručným výtahem z daleko obsáhlejšího programu. O vědomostech bývalého rabína Efrona existuje písemná přísežná výpověď ruského důstojníka a dále otevřený dopis, který Efron napsal 1921 vydavateli Burcevovi do redakce emigrantského listu „Obščje Dělo“. List byl odpovědí na Kuprinův článek, uveřejněný v čísle 440, jímž autor popíral pravost Protokolů a tvrdil, že Židé nejsou schopni napsat něco tak nenávislného vůči křesťanství. Efron mu v dopisu připomněl hebrejský citát ze židovské modlitební knihy: „... *Schaketz tischakzenu, sawe tissawenu, ki cherem hu... tfu.*“ tj. „Ty jej (Kristův kříž) máš odvrhovat, má v tobě vzbuzovat odpor a hrůzu, protože propadl prokletí... fuj.“ Efron ještě přidal poznámku, že tuto modlitbu se Židé modlí třikrát denně, ale že od šedesátých let minulého století ji ruská cenzura zakázala tisknout v židovských modlitebních knihách. Můžeme mít právem za to, že slova upřímně na křesťanství obráceného bývalého rabína a člověka nad hrobem mají větší cenu a důvěryhodnost než jiné důkazy.

Jak vypadá originál Protokolů, jaký mají rozsah, kdo je napsal a kdy, o tom se asi již nic nedozvíme, protože nikdo z pamětníků nežije. Pro tvrzení bývalého rabína Efrona máme empirický důkaz od Fleischhauera porovnáním Protokolů a Dialogů, ale především v tom, že myšlenky Protokolů jsou systematicky uváděny do praxe. Zdá se, že prvním dokumentem, o němž mluví Fleischhauer, je právě spis, známý Efronovi. Nás však zajímá také otázka, kdo mohl být autorem textu, který je dnes známý pod názvem Protokoly sionských mudrců.

O tom existují rovněž dvě verze. Paní L. Fryová, která tuto otázku studovala na náklady Henry Forda, publikovala podle Fleischhauera ve francouzském časopisu „La Vieille France“ (č. 218, 6. 4. 1921) článek, v němž uvádí, že autorem Protokolů byl Ascher Ginsberg, autorským jménem Achad Ha-Am. Její tvrzení pak převzal i W. Creutz. Ginsberg měl napsat Protokoly hebrejsky a poté byly přeloženy do francouzštiny. Ginsberg žil v Oděse, později v Londýně, a roku 1927 zemřel v Palestině.

Podle druhé verze, která je nejpravděpodobnější, sepsal Protokoly v nám známé formě Theodor Herzl. Byl zcela jinou osobností než Ginsberg. Ten byl čistý teoretik, kdežto Herzl se staral o praktický sionismus. Důkazem je jeho román „Staronová země“⁶ z roku 1902, kde vykresluje utopický židovský stát v Palestině. Hrdinou románu je Joe Levy, v němž není těžké poznat zašifrovaného Jolyho. Navíc Friedmann v Herzlově životopisu (Berlín 1914) podle Fleischhauera na str. 66 o zmíněném románu píše, že „... jména se dají snadno uhodnout.“ Vynikající úloha, kterou Herzl v boji za židovský stát sehrál, je také indicií, že ke vzniku Protokolů neměl daleko. Rovněž mu bylo krajně nepříjemné, že se jejich text dostal do rukou Nežidů právě v době zasedání sionistického kongresu roku 1897, a v oběžníku č. 18 sionistického výboru si stěžuje, že „navzdory výstrahám nebyly utajené jisté důvěrné informace a dostalo se jim nežádoucího zveřejnění“. Fleischhauer k tomu správně připomíná, že odhalením tohoto tajemství byla zmařena možnost jeho uta-

⁶ V originále *Altneuland*.

jení, a že tedy Židům nezbývalo nic jiného, než odhalené tajemství prohlásit za falzifikát nebo podvrh. Židé se toho také až dodnes důsledně drží i přesto, že jsou ustavičně usvědčováni ze lži.

Další podrobnosti historie Protokolů zde nemůžeme vzhledem k rozsahu uvádět. Nemělo by to ani zvláštní význam, protože pravého autora Protokolů se asi nikdy nepodaří identifikovat. Pro naši informovanost plně postačuje vyjádření rabína Efrona a celá řada nepřímých důkazů v tom smyslu, že Protokoly jsou svým obsahem nefalšovaným židovským dílem.

Text Protokolů publikoval G. Butmi poprvé roku 1901 a naposled roku 1907. Zveřejněny byly také ve zkrácení v časopisu „Znamja“ od 28. srpna do 7. září 1903. Roku 1905 je publikoval Sergej Alexandrovič Nilus v knize „Velké v malém aneb Antikrist jako nastávající politická možnost“.⁷ Text Protokolů byl v knize zařazen jako dodatek druhého vydání. První vydání ještě Protokoly neobsahovalo. Do Německa se Protokoly dostaly až koncem roku 1918 v Nilusově ruském vydání a přeložil je desátník ve výslužbě Gottfried zur Beek, pravým jménem Müller von Hausen. První německé vydání Protokolů vyšlo roku 1919.

V témže roce vyšla také anglická verze Protokolů⁸ a roku 1920 měla už třetí vydání. Známá je pouze vydavatelská firma, osoba překladatele ne. Roku 1919 bylo i polské vydání a v roce 1920 následovalo vydání Theodora Fritsche s nepřesným názvem „Sionistické protokoly“.⁹ Roku 1936 vyšlo již 17. vydání pod správnějším titulem „Protokoly Sionu“.¹⁰ Kromě toho vyšly Protokoly také v ruském emigrantském časopisu „Luč Světa“ v Berlíně roku 1920. Francouzské vydání vyšlo roku 1922 zásluhou E. Jouina. Od té doby následovalo v Paříži několik dalších vydání Protokolů s prologem W. Cruetze. K novějším německým vydáním patří text, který vyšel roku 1935 ve zde zmiňované knize Ulricha Fleischhauera „Pravé Protokoly sionských mudrců“. Fleischhauerův text sloužil jako důkazní materiál v bernském procesu o pravosti Protokolů. Byl zpracován podle nového překladu Nilusova ruského textu z roku 1911 v časopisu „Luč Světa“ s použitím francouzských textů E. Jouina a R. Lambelina, a dále německých textů G. zur Beeka a T. Fritsche.

V Československu vydal první český překlad Protokolů V. Zábranský jako doplněk k překladu díla Gougenota des Mousseauxe „Židé a judaismus“¹¹ Český překlad byl roku 1909 konfiskován, ale 3. a 22. června a 12. července byla konfiskace interpelována ve vídeňské říšské radě.

Interpelace

poslance dr. Josefa Myslivce a jeho druhů Jeho Excelenci ministrovi spravedlnosti ve věci konfiskační praxe c. k. státního zastupitelství v Praze.

C. k. státní zastupitelství v Praze konfiskuje veškerý tisk, kde jsou zmíněni Židé, i kdyby šlo pouze o konstatování historické pravdy a popis všeobecně známých fakt

⁷ V originále *Velikoje v malom ili Antichrist kak blizkaja političeskaja vozmožnost.*

⁸ V originále *The Jewish Peril. Protocols of the Learned Elders of Zion.*

⁹ V originále *Die Zionistischen Protokolle.*

¹⁰ V originále *Die Protokolle Zion.*

¹¹ V originále *Le Juif et le Judaïsme.*

bez jakékoli kritiky. Tím se v obecnstvu vyvolává všeobecný názor, jakoby měl židovský národ zvláštní privilegovanou ochranu a záštitu c. k. státního zastupitelstva.

Posledně byl zabaven třetí díl vědecké práce „Židé“ od Gougenota des Mousseauxe, jehož obsah se zdál panu státnímu zástupci závadný.

Ptáme se Vaší Excellence:

1) Ví Vaše Excellence o této konfiskační praxi?

2) Hodlá Vaše Excellence poučit pana státního zástupce v Praze o tom, že taková konfiskační praxe je málo účinná na to, aby uchránila Židy před spravedlivým soudem křesťanského lidu?

Dr. Josef Myslivec, Václav Myslivec, dr. Korošec, Záruba, Tvarůžek, Antonín Kuchynka, dr. Krek, Šachtl, dr. Šusteršič, Kadlčák, Šillinger, Pillich, Prokop, Valoušek, Šabata.

Konfiskace byla zrušena a Zábranského překlad měl roku 1910 již 6. vydání. Aby se Protokoly nešířily, zmizely z knihkupectví, a postupně se na ně zapomnělo. Proto také mohla vypuknout válečná hrůza let 1914-1918, podle celého průběhu i výsledků pečlivě připravená na základě programu Protokolů sionských mudrců. V poválečné bídě si lidstvo znovu vzpomnělo na Protokoly a většina jejich vydání v cizích jazycích je právě z těchto let. Od té doby se však Protokoly z knižního trhu znovu úplně vytratily.

Současné poměry vyžadují nové vydání Protokolů. Dosavadní české překlady, zvláště Komrskův, jsou místy téměř nesrozumitelné, a proto jsme použili textu z již zde zmiňované knihy U. Fleischhauera „Pravé Protokoly sionských mudrců“. Fleischhauer příčinu pasáží, vytržených z kontextu, nebo prakticky nesrozumitelných vět, rovněž vysvětluje chybným opisem z originálního textu příp. i vypuštěním určitých míst.

Autentičnost Protokolů

Směrodatným důkazem je Efronova výpověď. Židovstvo však ustavičně tvrdí, že Protokoly jsou falzifikátem ruské tajné policie. Zvláště v letech 1919-1922 vedlo Židovstvo v celém světě intenzivní kampaň proti pravosti Protokolů, jejíž podrobnosti by zašly za rámec našeho pojednání. Kampaň posléze utichla a Židé vyčkávali, až zemřou všichni účastníci, kteří by mohli o vzniku Protokolů vypovídat.

8. května 1921 psal list Times o Protokolech: „Co znamenají Protokoly – jsou skutečně pravé? Vytvořila snad tyto plány banda zločinců? Má dnes zadostiučinění z jejich uskutečňování? Jestliže jsou podvrhem, jak si vysvětlit prorockou schopnost, s níž předpovídá dnešní skutečnost? Takovou schopnost však ruská státní policie nemohla mít.“

Židovstvo se po čase dočkalo. Otázka pravosti Protokolů byla řešena soudní cestou 14. května 1935 na základě žaloby Židovské náboženské obce v Bernu. Soud toho dne rozhodl, že Protokoly jsou nepravé, že tedy jde o literární brak a proto nesmí být podle švýcarských zákonů rozšiřovány. Nepomohly ani nespočetné písem-

né důkazy o pravosti dokumentu. Soudce Walter Meyer, zednář a socialista, dal za pravdu pouze židovským svědkům obžaloby a všechny svědky odpůrců zamítl.

Tehdejší švýcarská justice však v rozsudku viděla zřejmý přehmat a poškození práv žalovaných, a proto v odvolacím řízení 27. října 1937 druhá instance s konečnou platností rozhodla, že Protokoly nejsou literárním brakem a obžalované zprostita viny z přečinu proti švýcarskému zákonu o rozšiřování literárního braku. – K otázce pravosti Protokolů se odvolací senát nevyjádřil, protože pro kvalifikaci činu ji pokládal za bezpředmětnou. Židovstvo svou porážku umlčelo v tisku charakteristickým způsobem. Rozsudek první instance byl široce publikován i v československém tisku, o druhém však přinesl jen nepatrné zprávy, v nichž byl navíc smysl rozsudku překroucen. Nepravdivě se tam uvádělo, že obžalovaní byli odsouzeni k náhradě soudních výloh v celkové výši 30 tisíc švýcarských franků. Ani to nebyla samozřejmě pravda, protože podle osvobozujícího rozsudku nesl náklady soudního řízení stát. Není snad zmíněný způsob referování novin jen potvrzením toho, co Židovstvo píše o tisku v Protokolech?

Dnes již je celkem bezvýznamné, zda jsou Protokoly pravé nebo ne. Když list Times již roku 1921 viděl nápadnou shodu mezi jejich obsahem a světovými událostmi, tím nespornější je tato shoda dnes. Rozdíl spočívá pouze v tom, že nyní je už nepochybné, proč se tak stalo a kdo je původcem. Dnes se již ví, že se události ve světě neodvíjejí samovolným vývojem, nýbrž řízeným procesem. Největším objevem, k němuž lidstvo dospělo, je poznání židovských snah o zničení jeho kultury i budoucnosti. Proto by se měly Protokoly neustále číst, měly by se pro křesťany stát poučující i odstrašující „biblí“. Neměly by však stejně jako Starý zákon být knihou, která jim vštěpuje nenávist vůči Židům i přes jejich zločiny a nemravnosti tam popisované. A přestože z každé řádky Protokolů přímo číší živelná nenávist Židů vůči nám, musí se tato kniha stát odstrašujícím příkladem toho, kam až vede nenávist, kam zavede lidstvo povrchnost v myšlení a lhostejnost ke svým vlastním záležitostem. Protokoly se musí stát pro křesťany výstražným mementem, připomínkou nezbytné zdrženlivosti vůči všem heslům o pokroku a humanitě. Protokoly jsou vážným, varujícím znamením i pro katolickou církev. Když Církev dokázala obhájit Kristovo učení a mobilizovat křížové výpravy, musí si uvědomit, že kompromis mezi dobrem a zlem není možný. Kristus a apoštolové se právem odvrátili od Židů k pohanům, protože poznali povahu Židovstva, která není schopna přijmout jejich učení lásky. Církev však může pouze zdůrazňovat, aby křesťané byli na stráži a podle slov Písma se varovali farizejského kvasu. Kompromisy ze strany církve znamenají v této věci jen záhubu. Bohužel se však takové kompromisy stále častěji vyskytují a kdo může vyloučit, že i zde Židé neuplatňují svůj vliv v duchu Protokolů?

Kdyby neexistovaly nezvratné skutečnosti, plně potvrzující, že se události skutečně odvíjejí podle plánu Protokolů, mohli bychom se domnívat, že jde o dílo pouhého jedince, zachváceného chorobnou nenávistí. Jde však o mnohotvárný ďábelský plán, který je již na první pohled snadno uskutečnitelný. Mohl by dokonce vyvolat malomyslnost a pocit bezmocnosti proti tak mohutnému náporu.

To samozřejmě není pravda. Zlo ještě nikdy nepřemohlo natrvalo dobro. Jde o zločinecký plán, který se nezalekne ani vyvraždění jakéhokoli počtu lidí, jen aby

dosáhl svého cíle. Ale každý, i ten nejrafinovanější plán zločince má někde trhlinu, kterou lidský duch objeví, a proto se stává dostupný spravedlnosti. Když si domyslíme všechno, co v Protokolech není obsaženo, a uvědomíme si, že jde jenom o malou část obrovského plánu na podrobení světa, je tu řada trhlin, které se Židovstvo všemožně snaží různým způsobem zakrýt. O tom se však zde není vhodné šířit.

Největší slabinou celého plánu je velikášství Židů, a na druhé straně podceňování křesťanů, kterým ve své namyšlenosti upírají všechny duševní schopnosti a stavějí je na roveň zvířat. Tak hroznou a hlubokou pýchu nelze považovat za nic jiného než za předzvěst brzkého a stejně hlubokého pádu. Židovstvo zapomíná, že morálka Nežidů je jiná než jejich, že nelze za zlato natrvalo koupit ani náboženské, ani národní přesvědčení. Navzdory tomu, že se Židovstvo odvolává na přírodní zákony, zapomíná na základní přírodní zákon, že totiž tlak vyvolává stejný protitlak.

Židé tento protitlak cítí a uvědomují si slova některých svých rabínů, kteří ne snad z lásky k nám, ale ze strachu před nevyhnutelnou odplatou varují své souvěřce. A právě tento strach je jen potvrzením všeho zla, které proti Nežidům ještě chystají.

Židé by měli ještě dost času k nápravě, mohli by se vzdát svých zběsilých plánů, mohli by se přiklonit k základním pojmům morálky v poměru hosta k hostiteli. Ale povaha Židovstva se bohužel nezměnila, když navíc ještě vzrostl jeho vliv, a zvláště vliv a moc jeho mudrců. Nezbyvá tedy nic jiného, než aby nežidovské národy, státy a jejich vlády poznaly plány Židovstva, které mají do základů vyvrátit celou lidskou společnost. Poznání těchto záměrů nám prostředkuje především znalost obsahu Protokolů. Židovstvo to dobře ví a proto se snaží prostřednictvím vlád Protokoly všude potlačovat. Jakmile celý svět pozná Protokoly, snad potom budou Židé donuceni nestavět se proti přírodním zákonům v tom smyslu, že oni jako menšina chtějí ovládat daleko kulturnější většinu.

Kdyby je ani to nepřivedlo k rozumu, nebylo by jiné východisko než jim otevřeně říci pozměněnými slovy Cicerona: „Quo usque tandem atbutere, Judae, patientiam nostram?“ (Jak dlouho ještě budeš, Žide, zneužívat naší trpělivost?) a podle toho se také zařídít.

Text

Protokolů sionských mudrců

(Podle Ulricha Fleischhauera, „Die echten Protokolle der Weisen von Zion“)

1. protokol

1) Zanechme všech planých frází, uvažujme o vnitřním smyslu každé myšlenky a osvětleme si stav věcí porovnáním i závěry. V tomto myšlenkovém směru se budu snažit vysvětlit naši soustavu nejprve z vlastního hlediska, a potom z hlediska nežidovských představ.

2) Je nutné vědět, že je mnohem více lidí se zlými a nízkými pudy, než obdařených ušlechtilými city. Z těchto důvodů přinese větší úspěch násilí a zastrašování, než učené pojednávání.

3) Každý člověk touží po moci a každý by chtěl být diktátorem, kdyby mohl, ale ve skutečnosti je jen málo takových, kteří by obětovali vlastní prospěch pro všeobecné dobro.

4) Co drželo v mezích divoké šelmy, nazývané lidmi? Co je až dosud ovládalo? Na počátku sociálního řádu se lidé podrobili slepé a brutální síle, a později zákonu, který není ničím jiným, než násilím ve skryté podobě. Z toho vyvozují v souladu se zákonem přírody, že podstata práva spočívá v síle.

5) Politická svoboda není skutečností, ale pomyslnou představou. Musíme ovládat umění, jak tohoto pojmu použít, když je pro nás potřebné lákadlem této ideje získat na svoji stranu masy lidí, jestliže hodlají svrhnout vládnoucí stranu. Celá věc je usnadněna, když protivník svoji moc udržuje myšlenkou svobody, takzvaného liberalismu, a této myšlenky obětuje část své moci. V té chvíli triumfuje naše učení: jakmile je vláda oslabena, chopí se jí podle zákona přírody ihned jiné ruce, aby slepá síla davu nezůstala ani jediný den bez vůdce. Nová moc nastoupí jednoduše na místo moci staré, oslabené liberalismem.

V současné době nahradila vláda zlata vládu liberálních systémů. Kdysi byly doby, kdy panovala víra v Boha.

6) Myšlenka svobody se nedá uskutečnit, protože nikdo neví, jak ji rozumně užívat. Dopřejme lidu, aby si nějaký čas vládl sám a tato samospráva ho úplně zničí. Okamžitě vypuknou nesváry, které se změní v sociální boje, až nakonec státy a jejich moc shoří v požáru válek.

7) Když se takový stát oslabuje otřesy nebo ho vnitřní rozepře vydávají napospas vnějšímu nepříteli, je ztracen: Je v naší moci. Nadvláda kapitálu, který je zcela v našich rukou, se mu jeví jako záchranné lano, jehož se musí i proti své vůli chopit, aby neutonul.

8) Každému, kdo by chtěl na základě svých liberálních představ namítat, že takové zásady jsou nemravné, bych položil tuto otázku: Když má stát dva nepřátele, vnějšího a vnitřního, je vůči vnějšímu dovoleno – bez ohledu na morálku – použít všech bojových prostředků. Když je přípustné zatajit nepříteli útočnou a obrannou strategii, noční útok nebo použití převahy ozbrojených sil, proč by se takové meto-

dy měly považovat za nemravné, když se použijí proti horšímu nepříteli, který chce zničit sociální řád a blahobyt společnosti?

9) Může snad zdravě uvažující člověk doufat, že povede s úspěchem davy pouhým napomináním a přesvědčováním, když je pro lid, uvažující vždy povrchně, podsouvání demagogie o svobodě mnohem lákavější?

10) Dav se nechá vést malichernými vášněmi, pověřčivými představami, zvyky, tradicemi a sentimentálními zásadami. Tím se stává hračkou stranických rozkolů, které předem vylučují možnost rozumné dohody.

11) Každé rozhodnutí mas závisí na náhodě. Davy ovšem nemají ani tušení o politických tajnostech, a proto dělají naprosto nesmyslná rozhodnutí, čímž připravují zárodek anarchie ve státní správě.

12) Politika nemá nic společného s morálkou. Panovník, který se dává vést morálkou, nejedná politicky a jeho vláda stojí na hliněných nohou. Kdo chce vládnout, musí se uchýlovat ke lsti a pokrytectví. Poctivost a upřímnost – tyto ctnosti občanského života – jsou v politice chybami, které svrhnu krále z trůnu spolehlivěji, než nejmocnější nepřítel. Necht' tyto ctnosti zůstanou znakem nežidovských států, ale pro nás se za žádných okolností nesmějí stát vůdčí myšlenkou.

13) Naše právo spočívá v síle. Slovo „právo“ je prázdný, neurčitelný pojem. Ve skutečnosti znamená pouze toto: Dejte mi co chci, abych dokázal, že jsem silnější než vy.

14) Kde právo začíná, a kde končí? Ve státě, kde je vláda špatně uspořádána, kde se zákony a panovník stali bezmocnými pro nespočetná práva, která stvořil liberalismus, nacházím nové právo, totiž právo silnějšího, které nám umožňuje vložit ruku na stávající zákony, na celý vládní pořádek, na změnu všech institucí, a nakonec i právo na uchopení moci nad těmi, kteří se ve jménu liberalismu sami zřekli v náš prospěch práv, jež měli k udržení své moci.

15) Zatímco se všechny vlády kymácí, naše moc je stále silnější, protože byla tak dlouhou dobu neviditelná, takže ji žádná síla již nemůže odstranit.

16) Ze současných zlých poměrů, které jsme dočasně museli zavést, vzejde dobrodiní naší nesvrhnutelné vlády, která znovu obnoví normální chod národního života, jehož mechanismus byl pochroumán liberalismem.

Účel světí prostředky. Při našich plánech se nesmíme příliš starat o to, co je dobré a morální, ale spíše co je nutné a užitečné.

17) Máme před sebou projekt, který jako správný válečný plán vytyčuje strategickou linii. Od něho se nesmíme ani v nejmenším odchýlit, nechceme-li ještě přijít o ovoce staleté práce.

18) Abychom dosáhli svého cíle, musíme počítat nejen s ničemností, nerozhodností a vrtkavostí davu, ale i s tím, že nemá schopnost obeznámit se se skutečnými podmínkami blahobytu. Musíme vědět, že dav je bez úsudku a nakloněn tomu, nechat se vláčet sem a tam. Slepce nemůže vést slepce bez rizika, že se oba zřítí do propasti. Proto si mohou z davu vyšlí vůdci bez znalosti tajů vysoké politiky jenom namlouvat, že by dokázali vést lid jinam než do záhuby.

19) Jenom osobnost od mládí vychovávaná k samovládě může rozumět slovům, z nichž je složena naše politická abeceda.

20) Jsou-li národy ponechány samy sobě, to jest na těch, kteří se nad ně povýšili, zničí se rozpory mocichtivých stran a nepořádky, které z toho vzejdou.

Je vůbec možné, aby masy rozhodovaly klidně a bez závistivé řevnivosti o státních záležitostech, aniž by to bylo současně poznamenáno osobními zájmy? Jsou schopné ubránit se vnějšímu nepříteli? Je to jasně nemožné, protože plán rozdělený na tolik částí, kolik je názorů v davu, ztrácí jednotnost a je nesrozumitelný a neproveditelný.

21) Jenom nezávislý panovník může vypracovat dalekosáhlé plány a řídit kola státního stroje. Z toho plyne, že vládu země, má-li být praktická a úspěšná, musí mít v rukou jenom jediný, zodpovědný člověk. Civilizace nemůže existovat bez absolutního despotismu, protože ten není řízen masami, ale pouze jejich vůdcem bez ohledu na to, kdo jím je.

22) Masa je barbarská a projevuje to při každé příležitosti. Když dostane svobodu, rychle ji přemění v anarchii, která je nejvyšším projevem barbarství.

23) Jen se podívejte na alkoholem opojená zvířata, kterým „svoboda“ nabídla možnost jeho neomezeného konzumování. Nesmíme dovolit, aby naši lidé takto někdy klesli.

24) Nežidé jsou otupeni alkoholem. Jejich mládež je zhlouplá studiem klasiků a předčasným hýřením, do něhož je lákána našimi náhončími v bohatých rodinách: domácími učiteli, služkami, vychovatelkami, různými zaměstnanci a v neposlední řadě také sváděna našimi ženami v zábavních střediscích Nežidů. K posledně jmenovaným počítám také takzvané dámy z lepší společnosti, které tak rády napodobují lehkomyšlnost a přepych těchto našich žen.

25) Naším heslem je: „Síla a pokrytectví“! Jen síla sama může mít v politice úspěch, zvláště je-li používána státníkem s nepostradatelným talentem. Násilí musí být zásadou, přetvářka a lest pravidlem pro vlády, které nechtějí složit svoji korunu k nohám představitelů nějaké nové moci.

26) Zlo je jediným prostředkem k dosažení dobra. Proto nesmíme váhat použít korupci, podvod a zradu tam, kde to může pomoci našemu cíli. V politice je třeba uchvátit bez váhání cizí majetek, jestliže nám to pomůže k podrobení majitele a k posílení vlastní moci.

Náš stát, který jde cestou pokojného dobytí světa, dá podnět nahradit válečné hrůzy nenápadnějšími, ale účinnějšími popravami, až po udržení teroru jako prostředku k dosažení slepé poslušnosti. Spravedlivá, ale bezohledná přísnost je nejdůležitějším mocenským prostředkem každého státu.

27) Je nutné uplatňovat program násilí a lsti nejen proto, že je to pro nás výhodné, ale především, že je to naší povinností a že jen tak dosáhneme vítězství. Učení, založené na chladnokrevných výpočtech, je stejně účinné jako prostředky, jichž používá. Proto nezvítězíme a nepodrobíme všechny naší nadvládě jenom těmito metodami, ale také bezohlednou přísností naší nauky. Stačí, aby si vlády uvědomily, že jsme neúprosní, a jejich neposlušnost zmizí.

28) Byli jsme první, kdo vrhl do davu heslo „Volnost, Rovnost, Bratrství“. Tato slova bezmyšlenkovitě opakují nevědomí papoušci, kteří se k této návnadě seběhli ze všech stran a zničili tím blahobyť světa a skutečnou osobní svobodu, jež byla v minulosti tak dobře chráněna před násilím spodiny. Ani zdánlivě vzdělaní a inte-

ligentní Nežidé nepostřehli rozpornost vnitřního smyslu těchto slov ve vztahu ke skutečnosti, stejně jako nezpозorovali, že v přírodě neexistuje rovnost, protože příroda sama vytvořila různost rozumu, povah i schopností, a všechno podřídila svým zákonům. Nepochopili, že síla davu je slepá a že jím zvolení povýšenci jsou v politice stejně slepí jako dav sám, protože jenom zasvěcenec, i kdyby byl třeba hlupák, je schopen vládnout. Naproti tomu nezasvěcenec, byť by byl geniální, nerozumí politice. To všechno ušlo pozornosti Nežidů.

29) Na těchto základech spočívaly dynastické vlády. Otec odkazoval svému synovi tajemství politiky tak, že se toto tajemství nemohlo dostat mimo členy panujícího rodu. Průběhem času se toto ústní předávání tajemství státnického umění vytrácelo, což přispělo k našemu úspěchu.

30) Heslo „Volnost, Rovnost, Bratrství“ jsme pomocí našich tajných agentů vrhli do řad celých legionů, které teď nadšeně nesou náš prapor. Tato slova jsou však hlodajícími červy, která zničila blahobyt Nežidů, protože všude narušovala klid, mír a svornost, a podkopávala základy jejich států. Brzy uvidíme, že to povede k našemu vítězství.

Mimo jiných výhod jsme však tím dosáhli triumfu prvního řádu: Zrušili jsme privilegia, jinými slovy zničili jsme vlastní podstatu nežidovské šlechty, která byla jedinou oporou těchto národů a států proti nám.

31) Na troskách rodové šlechty jsme vytvořili šlechtu inteligence a peněz. Za hlavní znak této nové aristokracie jsme prohlásili bohatství, které ovšem závisí jen na nás, a vědu, jejíž směr určují naši Mudrci.

32) Naše vítězství bylo usnadněno tím, že jsme dokázali zahrát na nejcitlivější struny nám nepostradatelných lidí, totiž na lakotu, vypočítavost, žádostivost a neukojitelné sobectví člověka. Každá z těchto lidských slabostí je totiž schopna ubít jakéhokoli podnikavého ducha a dát vůli lidí do područí tomu, kdo si ji koupí.

33) Pojem svobody poskytl možnost přesvědčit masu, že vládce není ničím jiným než pouhým správcem zemského vlastnictví, tedy vlastnictví lidu, a že může být odložen jako pár obnošených rukavic. A skutečnost, že je možné odvolat představitele a vládce národa, jej vydává do naší moci; jeho zvolení totiž závisí na nás.

2. protokol

1) Pro naše záměry je bezpodmínečně nutné, aby války nepřinášely územní zisky. Tím sklouznou na hospodářskou rovinu a donutí státy uznat moc našeho panství. Válčící strany budou za tohoto stavu věcí vydány napospas naší mezinárodní agentuře, těm milionům očí, které neomezují žádná hranice. Pak budou mezinárodní práva nadřazena právům národů podobně, jako občanské právo každého státu upravuje poměr poddaných mezi sebou.

2) Činitelé, které zvolíme pro jejich otrockou poslušnost, nebudou ve skutečnosti rozumět vyššímu státnickému umění. Stanou se šachovými figurami ve hře našich Mudrců a geniálních poradců i odborníků, vychovávaných od mládí k vládě nad celým světem. Vy již víte, že tito odborníci si při studiu dějin a pozorování událostí osvojili vědomosti, potřebné k vládě podle našich plánů. Nežidé naproti tomu se při svém rozhodování nenechávají vést znalostmi a nestranným posuzováním dějin, ale pouze teoretickými vědomostmi, kterým chybí kritické uvažování nad výsledkem.

Proto s nimi vůbec nemusíme počítat. Necháme je, aby se určitý čas ještě bavili a žili v naději na nové zábavy. Jen ať i nadále věří, že jsou pro ně nejdůležitější věci teoretické zákony, které jsme jim předložili. Jejich slepou víru v tyto zákony v nich ještě utvrdíme pomocí našeho tisku. Nežidovská inteligence bude hrdá na své vědomosti a sama uvede do praxe všechny vědecké teorie, které sestavili naši náhončí, aby vedli ducha Nežidů směrem, který nám vyhovuje.

3) Nemyslete si, že toto tvrzení jsou jen prázdná slova. Vzpomeňte na úspěch, jaký nám přinesly teorie Darwina, Marxe a Nietzscheho. Demoralizující vliv těchto teorií je vám již dnes zcela zřejmý.

4) Je nutné počítat s povahou, vlastnostmi a moderními duchovními směry národů. Jen tak se můžeme vyvarovat chyb v politice a veřejné správě. Vítězství naší soustavy, jejíž dílčí aspekty musíme přizpůsobovat povaze národa v němž působíme, by nebylo korunováno úspěchem, kdyby se neopíralo o soulad vztahů minulosti k přítomnosti.

5) Tisk je v současných státech velmoc, která ovládá veřejné mínění. Jeho úlohou je poukazovat na zdánlivě oprávněné požadavky a stížnosti lidu, rozdmýchat nespokojenost a nenápadně tlumočit naše intence.

6) Tisk je zosobněním takzvané svobody. Ale vlády nežidovských států nedokázaly využít jeho veliké moci, a proto padl do našich rukou. Tiskem jsme dosáhli obrovského vlivu, a přitom jsme zůstali ukryti v pozadí.

7) Díky tisku jsme ve svých rukou shromáždili zlato, i když nás to stálo mnoho slz a krve v našich řadách. Ale každá oběť z naší strany vyváží před Bohem tisíce Nežidů.

3. protokol

1) Mohu vás ujistit, že nám k cíli zbývá již jen několik kroků. Urazíme jen krátkou cestu a kruh Symbolického hada, znamení našeho národa, se uzavře. Jakmile bude tento kruh uzavřen, všechny státy Evropy v něm budou sevřeny jako v pevném svěráku.

2) Základy současného konstitučního zřízení budou brzy rozvráceny, protože jsme je podkopali a zbavili opory. Nežidé si představovali, že tato opora je velmi pevně vybudována, a doufali, že bude trvalá. Vždyť vůdce, který neprávem uzurpuje moc, je proti lidu chráněn jen jeho zástupci. Ti však promarnili svou příležitost domýšlivostí nad vlastní mocí, která je bez zodpovědnosti a kontroly. Jejich moc měla oporu jenom v teroru, který panuje v palácích. Protože však vládci již nemají žádné bezprostřední spojení se svým lidem, nedokáží se také ochránit proti uchvatitelům moci. Jakmile jsme oddělili a postavili proti sobě prozíravou moc královskou a slepou sílu davu, ztratily obě naráz svůj význam a jsou bezmocné jako slepec bez hole.

3) Abychom tyto ctižádostivé svedli k zneužívání moci, rozeštvali jsme všechny síly navzájem podporováním jejich liberálních tužeb po nezávislosti. Dali jsme k tomu mnoho silných podnětů. Ozbrojili jsme všechny strany a za cíl jsme jim postavili touhu po vládě. Vlivem těchto rozkolů jsme vlastně proměnili všechny státy v arény, v nichž se odehrávají stranické boje a rozkoly. Nepořádky a z nich vzešlý úpadek se brzy objeví na všech stranách.

4) Neúnavní žvanilové přeměnili parlamentní zasedání na řečnické produkce. Drzí žurnalisté a nestydatí pomlouvači denně napadají státní správu. Zneužívání moci připravuje zhroucení všech konstitucí, které se již dnes kymácejí pod ranami rozzuřeného lidu.

5) Lid je dnes bídou přikován k těžké práci mnohem pevněji, nežli tomu bylo v dobách otroctví nebo roboty. Z toho nebo onoho se mohl nějakým způsobem osvobodit, ale duchovní bídy se nezbaví. Do konstitucí jsme vložili práva, která jsou pro lid úplně bezcenná, která mohou existovat jen v jeho představách, ale nikdy je nemůže uplatnit v praxi. Jaká je to výhoda pro proletáře, přetíženého prací a trdným údělem, že v demokracii mají žvanilové právo poučovat a novináři právo psát vedle vážných věcí kdejaký nesmysl? Jaký význam má ústava, když z ní proletariát nemá jiný užitek, než že smí sbírat drobty z našeho stolu, které mu velkomyšlně poskytujeme v podobě volebního práva, aby mohl vybírat mezi našimi náhončími? Republikánská práva jsou pro tyto nešťastníky jen trpkým výsměchem, protože chomout každodenní práce jim znemožňuje jejich užívání a zbavuje je jistoty stálé existence, závislé spíše na stávkách, které jsou organizovány zaměstnavateli a jejich soudruhy.

6) Lid pod naším vedením odstranil šlechtu, která byla jeho přirozeným ochráncem a živitelem, protože její vlastní zájmy byly v úzkém vztahu s blahobytem národa. Po pádu výsad šlechty je lid pod jařmem zbohatlých lichvářů a povýšenců, kteří jej nemilosrdně utlačují.

7) My se budeme lidu vydávat za osvoboditele z útlaku a navrhneme mu, aby vstoupil do naší armády socialistů, anarchistů a komunistů, které všestranně podporujeme prostřednictvím socialistického zednářstva pod rouškou bratrství a humanity.

8) Šlechta, která měla přirozeným právem podíl na výsledcích práce lidu, měla také samozřejmý zájem na zdraví a spokojenosti pracujících. Náš zájem je zcela opačný – způsobit zhoršení situace Nežidů.

9) Naše moc spočívá především v trvale špatné výživě a následné tělesné slabosti dělníka, protože jen tak ho podrobíme naší vůli, a současně si zajistíme, že nikdy nebude mít sílu se nám vzepřít. Hlad dává kapitálu mnohem více práv nad dělníky, než dávala zákonitá vláda panovníkovi a šlechtě. Bídou, závistí a nenávistí ovládneme lid a zničíme každého, kdo by se našim plánům postavil do cesty.

10) Až přijde konečně chvíle korunovace našeho světovládce, zničí a smetou ty samé ruce davu všechno, co by nám ještě překáželo.

11) Nežidé se odnaučili myslet bez našich vědeckých návodů. Proto také nedomysleli hlavní zásadu školního systému, na němž budeme trvat, až přijde náš čas. Na školách se musí učit jediná a nejdůležitější ze všech věd, to jest nauka o sociální výstavbě státu a postavení člověka ve společnosti, která vyžaduje poznání o dělbě práce, a následně rozdělení lidstva na kasty a třídy. Každý musí bezpodmínečně pochopit, že vlivem různé činnosti a postavení nemůže existovat rovnost lidí, a dále že odpovědnost před zákonem rovněž nemůže být stejná, poškodí-li jednotlivec svým jednáním celou kastu, nebo jen svou vlastní, osobní čest.

12) Naše pravá věda o sociální organizaci života, do jejíhož tajemství nedáme Nežidům nikdy nahlédnout, ukáže, že činnost musí být rozdělena tak, aby člověk

nepociťoval nesoulad mezi obdrženou výchovou a vykonávanou prací. Znalost této nauky dovede lid k dobrovolnému podrobení vládní moci a státnímu sociálnímu pořádku. Při dnešním stavu vědy a směru, který jsme jí dodali, lid slepě věří tištěnému slovu a jeho prostřednictvím hlásaným bludům. Dělá si klamné závěry, které mu díky jeho nevědomosti našeptáváme a nechává se snadno infikovat nenávistí proti všem třídám, které se mu zdají být vyšší než ta jeho, protože nikdy nepochopí skutečný význam každé třídy pro organizaci společnosti.

13) Takto vyvolaná nenávist se bude ještě stupňovat hospodářskými krizemi, které ochromí veškerý obchod, řemesla a průmysl. Když potom všemi tajnými prostředky a zlatem v našich rukou vyvoláme všeobecný hospodářský nedostatek a bídu, vrhneme do ulic nesmírné davy dělníků ve všech státech Evropy naráz. Tyto davy budou s rozkoší prolévat krev těch, k nimž chovali nenávist již od dětství, a jejichž majetky nyní budou moci drancovat.

14) Našemu národu však neublíží, protože budeme samozřejmě znát okamžik výbuchu a včas učiníme potřebná opatření.

15) Ukázali jsme si, že pokrok zavede všechny Nežidy na platformu rozumu. Náš despotismus bude takového rázu, že vyloučí jakékoli povstání nejen spravedlivou přísností, ale především odstraněním liberalismu ze státního zřízení.

16) Když lid viděl, že může ve jménu svobody docílit na panovnících ústupky a nejrůznější práva, začal si představovat, že je sám pánem a strhl moc na sebe. Ale jako všichni slepci narazil na nepřekonatelné překážky. Hledal tedy znovu pána a vůdce, ale k původnímu se vracet nechtěl. Tím položil vládní moc k našim nohám. Připomeňme si francouzskou revoluci, které jsme dali jméno „Velká“. Tajemství jejích příprav dobře známe, protože byla dílem našich rukou. Od té doby jsme lid vodili od zklamání ke zklamání takovým způsobem, aby se nakonec odvrátil i od nich a přijal vládce z krve Sionu, kterého světu chystáme.

17) Jako mezinárodní moc jsme v současné době nezranitelní. Kdybychom byli napadeni třeba jedním nežidovským státem, zastanou se nás všechny ostatní.

18) Nekonečná podlost nežidovských národů podporuje naši nezávislost. Tyto národy se plazí před mocí, jsou nemilosrdní vůči drobným přestupkům a shovívaví vůči zločinům. Nedokážou snést nerovnosti a protiklady svobody, ale mučednický snášejí tyranii, uvalenou na ně despotou. Trpně přijímají od svých ministrů a vlád – skutečných tyranů – takové zneužívání moci, za které, a mnohdy podstatně menší, by klidně popravili dvacet králů.

19) Jak vysvětlit tak podivný jev, jakým je nedůsledné chování davu vůči zdánlivě stejnému sledu událostí? Jediným vysvětlením této skutečnosti je zdůvodnění diktátorů, kteří svými náhončími přesvědčují lid, že každé zneužívání moci se děje za účelem sledování vyššího cíle, kterým je všeobecný blahobyt národa, bratrství, sjednocení a rovnost. Přirozeně že nikdo lidu neprozradí, že toto sjednocení se má uskutečnit jen pod naší vládou. Vidíme tedy, že lid odsuzuje spravedlivé a odpouští zločincům, a tím se jen stále více utvrzuje v sebeklamu, že si může dělat co chce. Za těchto okolností lid ničí každou stabilitu a vždy vyvolává jenom nepořádek.

20) Slovo „svoboda“ strhává lidskou společnost do boje proti každé vrchnosti a autoritě, ať už Boha nebo přírody. Až my budeme pány světa, vyškrtáme toto slovo ze slovníku jako přežilý symbol hrubého násilí, který mění lid v divoké bestie.

Když se však tato zvěř napije krve, usne a dá se snadno spoutat; když ji nedostane, neusne a chce ničít.

4. protokol

1) Každá republika prochází různými stupni vývoje. V prvním se podobá slepci, který naráží na každou překážku. Druhým stupněm je demagogie, která vzápětí vyvolá anarchii. Ta má za následek tajný a skrytý, nikdy však zákonný, otevřený, a proto zodpovědný despotismus, ne legální, spojený s odpovědností, nýbrž neviditelný, ale přesto citelný. Tento despotismus je vykonáván nějakou tajnou organizací, která pracuje tím spíše bez skrupulí, protože se skrývá za nejružnější nastrčené náhončí. Častá výměna těchto agentů může být organizacím jen prospěšná, protože jim ušetří vyplácení odměn za dlouholeté služby.

2) Kdo a jak by mohl zničit takovou neviditelnou moc? Právě v její neviditelnosti je síla našeho panství. Viditelné zednářstvo je jen pláštíkem k zakrytí našich cílů. Vlastní strategický plán naší neviditelné moci nebo dokonce pravé ústředí zůstane světu provždy utajeno.

3) Rovněž svoboda by mohla být pro blaho lidu zatím neškodná, kdyby se opírala o víru v Boha a víru v bratrství lidí. Musela by se však zbavit atributu rovnosti, který je v rozporu se zákony přírody, jimž všichni podléháme.

Duchovní pastýři by mohli prostřednictvím víry vést lid k míru a skromnému blahobytu, kdyby se tito vůdci sami podřídili božskou Prozřetelností stanovenému rozdělování pozemských statků. Proto musíme podrýt každou víru, především odstranit z myslí křesťanů víru v Boha a nahradit ji materiálními úvahami a potřebami.

4) Abychom Nežidy odvedli od vnímání skutečnosti a přemýšlení, musíme je zaměstnat obchodem a podnikáním. Tak se každý národ i jednotlivec bude starat jen o svůj zisk a v zaujetí vzájemných zápasů nepostřehnou společného nepřítele.

5) Aby však svoboda společnost Nežidů úplně podkopala a zničila, je nutné postavit obchod a průmysl na základech spekulace. Tím dokážeme, že veškeré bohatství, které průmysl čerpá z půdy, nezůstane v rukou nežidovských průmyslníků, ale ocitne se právě pomocí spekulace v našich pokladnách.

6) Intenzivní boj o nadvládu a prudké otřesy v hospodářském životě přetvoří lid na zklamanou, vyhaslou a bezcitnou společnost. Ta pak bude projevovat absolutní odpor k vysoké politice a k náboženství. Její jedinou živou touhou bude vypočítavost a honba za zlatem, kterému se bude klanět jenom proto, že je prostředkem k hmotným statkům. Tehdy nás budou následovat nižší třídy Nežidů v boji proti nežidovské inteligenci, která je naším mocenským konkurentem; ne snad z nějakého vnitřního přesvědčení, a dokonce ani ne ze ziskuchtivosti, ale z nenávisti vůči přirozeně privilegované vrstvě vlastního národa.

5. protokol

1) Jakou vládní formu dát společnosti, v níž korupce pronikla do všech vrstev, kde je majetek získáván úskoky a prostředky více méně lstivými, kde panuje nemravnost, kde může být morálka udržována jen tresty a přísnými zákony, a ne dob-

rovolným uznáváním mravních zásad, a kde víra v kosmopolitismus zničila všechny vlastenecké a náboženské city? Je reálné, dát takové společnosti jinou vládu než despotickou, jejíž zásady vám později vysvětlím?

2) Vytvoříme pevnou centralizaci vlády, abychom do svých rukou sdružili všechny sociální síly. Veškerá odvětví politického života našich poddaných upravíme pomocí nových zákonů tak, že budou kolečky jediného stroje. Tyto zákony postupně odstraní všechny ústupky a svobody, které jsme Nežidům propůjčili. Tím naše vláda vyústí v tak silný despotismus, že bude vždy a všude schopna umlčet projevy nám nepřátelských nebo nespokojených Nežidů.

3) Mohlo by se namítnout, že tato despotická soustava není v souladu se současným rozvojem civilizace. Dokážu, že opak je pravdou.

4) V časech, kdy národy pokládaly své panovníky za ztělesnění Boží vůle, podrobovaly se bez reptání samovládě. Ale od chvíle, co jsme jim začali našeptávat ideu vlastních práv, začaly se na své panovníky dívat jako na obyčejné smrtelníky. Milost Boží byla odstraněna z korunovaných hlav, a lid, jemuž jsme odňali víru v Boha, svrhl panovnickou moc do prachu. Tím dnem padla veškerá autorita, protože přešla na lid, jemuž jsme ji vzápětí sebrali.

5) Jsme mistry v umění ovládat masy i jednotlivce pomocí šikovně vyložených frází a umělých teorií, sociálních opatření i jinými duchaplnými prostředky, kterým Nežidé nikdy neporozumí. Toto naše umění pramení ze schopnosti správného analyzování pojmů a přesného pozorování na základě bystrého úsudku. V tom nemáme sobě rovných, stejně jako ve schopnosti připravovat politické plány. V tomto ohledu se s námi mohou měřit jenom jezuité. Dokázali jsme však v očích nemyslicího lidu zbavit jesuity důvěry, protože jejich organizace byla viditelná, kdežto my jsme vždycky v našich tajných společnostech pracovali skrytě. Ostatně, není světu lhostejné, má-li jako hlavu katolík nebo samovládce z krve Sionu? Ale našemu vyvolenému národu tato otázka lhostejná není.

6) Po jistou dobu by nás mohlo držet pod kontrolou nějaké celosvětové sdružení nežidovských národů, ale proti tomu jsme chráněni jejich nevykořenitelnými neshodami a různicemi. Zapříčinili jsme, že se Nežidé sváří pro národní a osobní zájmy. Vyvolali jsme náboženské, rasové a národnostní nesváry, které mezi nimi udržujeme již dvacet století. Proto také žádný stát nedostane od nikoho pomoc, protože se každý bude domnívat, že by takové spojení proti nám poškodilo jeho vlastní zájmy. Jsme již příliš silní, než aby se s námi nemuselo počítat. Žádný stát dnes nemůže uzavřít třeba i tu nejbezvýznamnější smlouvu bez naší tajné účasti.

7) Per me reges regnant, skrze mne vládnou králové. Proroci nám oznámili, že jsme samotným Bohem vyvoleni k vládě nad celým světem. A Bůh nám také dal schopnosti toto poslání naplnit. Kdyby byl nepřátelský tábor geniální, potom by mohl s námi bojovat. Byl by to strašlivý a nemilosrdný boj, jaký svět ještě neviděl. Ostatně, genialita Nežidů by přišla pozdě.

8) Všechny součásti vládního mechanismu jsou udržovány v chodu silou, která je výhradně v naší moci. Tou silou je zlato. Věda o národním hospodářství, vypracovaná našimi Mudrci, mluví jasně o dávné moci zlata nad trůnem.

9) Abychom měli volné ruce, musí kapitál získat monopol nad průmyslem a obchodem. To se již realizuje pomocí neviditelných rukou ve všech končinách svě-

ta. Tato výsada přinese kapitalistům obrovskou politickou moc stejně jistě, jako lidu útisk.

10) V současné době je důležitější národy odzbrojovat, než je vést do válek. Je důležitější vyvolané vášně obracet v naši výhodu, než je tlumit, je důležitější zmocnit se cizích myšlenek a vydávat je za vlastní, než je potlačovat.

11) Podstatným problémem naší vlády je oslabit ducha veřejnosti kritikou, odvyknout masy myslet a v planých slovech utopit sílu každé myšlenky, protože z přemýšlení se rodí vzdor.

12) Ve všech dobách lid i jednotlivci ztotožňovali slova se skutky. Spokojovali se s tím, co se náhodou bezprostředně podobalo vyřčeným slovům, ale málokdo vydržel pozorovat, zda se slova shodují se skutky ve veřejném životě. Proto zřídíme instituce, které budou okázale prezentovat svoji činnost ve smyslu pokroku.

13) Převezmeme liberální názory všech směrů i stran a poučíme naše politické agenty, aby se jim přizpůsobovali. Ti potom budou tak dlouho mluvit, až svými řečmi každého unaví a znechutí.

14) K ovládnutí veřejného mínění především musíme masy neustále uvádět v úžas předkládáním zcela protichůdných názorů tak dlouho, až Nežidé v tomto labyrintu úplně zabloudí, a usoudí, že je nejlepší nemít vůbec žádné politické přesvědčení. Vždyť politickým otázkám lid nesmí vůbec rozumět, nýbrž jenom ten, kdo vládne. To je první tajemství.

15) Druhým tajemstvím, nezbytným k úspěchu naší vlády je rozmnožit a podpořovat chyby, vášně a zmatky, a rozložit společenská pravidla do té míry, aby se v tomto chaosu nikdo nevyznal a lidé se nemohli spolu domluvit. Tato politika nám umožní rozsévat nesváry na všech stranách, rozdrobit kolektivní síly, jež se nám dosud nechtějí podrobit, a hlavně zbavit odvahy každou individuální tvořivou sílu, která by byla schopna zničit naše dílo.

16) Není pro nás nic nebezpečnější, než osobní iniciativa. Když je vybavena tvořivou silou ducha, je mocnější než milion těch, mezi které jsme zaseli rozkol. Výchovu Nežidů musíme řídit tak, aby jim beznadějně klesly ruce do klína před úlohou, jež vyžaduje osobní rozhodnutí.

17) Síly, které vyvolává neomezená osobní svoboda, ztrácejí na své působnosti v okamžiku, kdy narazí na svobodu jiného jedince. Z toho vznikají těžké morální otřesy, zklamání a ztráta odvahy.

18) Těmito prostředky unavíme Nežidy tak, že se budou cítit nuceni nabídnout nám mezinárodní vládu, která dokáže bez použití násilí pohltit všechny vlády národní, a tím zřídí nejvyšší moc.

Na místě stávajících vlád ustavíme nestvůru, která si bude říkat administrativa nejvyšší vlády. Její paže se roztáhnou do všech stran jako pevné kleště, a stane se tak všemocným zřízením, že se jí všechny národy budou muset podrobit.

6. protokol

1) Brzy zřídíme mohutné monopoly, hotové sběrače obrovského bohatství, na nichž bude závislý majetek Nežidů do té míry, že státní úvěry zmizí hned první den po politickém zhroucení. Prosím zde přítomné národohospodáře, aby pečlivě zvážili dosah tohoto plánu.

2) Musíme všemi možnými prostředky přesvědčit Nežidy o nezbytnosti naší svrchované vlády tím, že ji budeme neustále označovat za ochránce a dobrodince všech, kteří se jí dobrovolně podrobí.

3) Nežidovská šlechta jako politická moc zmizela; s ní nemusíme nadále počítat. Ale jako majitel půdy je nám stále nebezpečná, protože je vzhledem ke svým prostředkům nezávislá. Proto ji musíme za každou cenu půdy zbavit.

4) Nejlepším způsobem k tomu je zvýšení pozemkové daně, které povede k zadlužení půdy. Toto opatření dostane půdu do bezpodmínečné závislosti. Nežidovská šlechta se na základě zděděné nezpůsobilosti nebude umět přizpůsobit skromnějším poměrům a rychle půdu prohospodaří.

5) Současně je nutné podporovat obchod, průmysl a zvláště spekulaci, jejíž hlavní úlohou je vytvářet protiváhu průmyslu, který by jinak rozmnožoval soukromý majetek, zlepšil stav zemědělství a vymanil půdu z dluhů u agrárních bank. Je potřebné, aby spekulace odčerpávala zisky průmyslu i zemědělství. Potom nám postupně vydá do rukou peníze celého světa, takže se z Nežidů stanou pouzí proletáři. Budou se před námi hrbit, aby si udrželi třeba jen nepatrné právo na existenci.

6) Abychom zničili průmysl Nežidů, budeme podporovat spekulaci a touhu po vše pohlcujícím přepychu.

7) Zvýšíme mzdy dělníků, ale užitek z toho jim neponecháme. Současně zvýšíme ceny potravin a jiných denních nezbytností pod záminkou, že upadá zemědělství a chov dobytka.

8) Kromě toho budeme podvracet základy produkce tím, že dělníky podnítíme k anarchii a alkoholismu, a současně z půdy všemi prostředky vytlačíme nežidovskou inteligenci.

9) Aby si Nežidé předčasně neuvědomili pravý stav věcí, zmateme je předstíráním snahy o pomoc dělnické třídě, čímž ve skutečnosti začneme realizovat naše pravé hospodářské plány.

7. protokol

1) Zbrojení a posilování úlohy policie je nezbytnou součástí našeho plánu. Musíme docílit stavu, kdy v žádném státě nebude kromě nás nikdo, než proletářské masy, policie, vojsko a několik nám oddaných milionářů.

2) V celé Evropě i na ostatních kontinentech musíme podporovat šíření nejednotnosti, nepořádků a nenávisti. Z toho nám plyne dvojí užitek. Za prvé si všude získáme respekt, protože si všichni uvědomí, že máme moc vyvolat chaos nebo zavést pořádek podle našeho uvážení. Všichni si navyknou považovat nás za nutné zlo.

Za druhé našimi intrikami zamotáme všechny nitky, které jsme vpletli do vládních systémů politikou, hospodářskými smlouvami a finančními závazky. Abychom toho dosáhli, museli jsme projevit v jednání a obchodě velkou dávku mazanosti a prozíravosti. V takzvaných oficiálních projevech budeme zaujímat postoj pozorovatelů a vystupovat na oko čestně a ochotně.

Národy a vlády Nežidů, které jsme takto naučili uvažovat, pozorovat a nahlížet věci, je budou přijímat tak, jak jim je my předložíme a ještě nás budou považovat za dobrodince a zachránce lidstva.

3) Při jakémkoli odporu nějakého státu proti nám musíme být vždy schopni vyhlásit mu válku prostřednictvím jeho sousedů. Kdyby se však tito sousedé proti nám spojili, odpovíme jim válkou všeobecnou.

4) Základem úspěchu každé politiky je udržení záměrů v tajnosti. Slova diplomatů nemají být v souladu s tajnými záměry a činy.

5) Donutíme vlády Nežidů jednat v záměrech našeho široce rozvinutého plánu, který se již blíží svému cíli. Bude nás v tom podporovat veřejné mínění, které prostřednictvím všemocného tisku zcela ovládáme. Až na několik výjimek, se kterými nemusíme počítat, je tisk skutečně již na nás zcela závislý.

6) Shrnu v krátkosti náš systém k podmanění nežidovských vlád v Evropě: Ukážeme jednomu z těchto států svou sílu atentáty a terorem, a kdyby se chtěli proti nám všichni postavit, potom jim odpovíme americkými, čínskými nebo japonskými děly.

8. protokol

1) Musíme se vyzbrojit všemi bojovými prostředky, jakých by proti nám mohl použít nepřítel. Musíme si až do nejjemnějších podrobností osvojit všechny taje a finesy právního umění. Nesmíme se bát rozhodnout spor i tehdy, kdyby se rozsudek mohl zdát opovážlivý a nespravedlivý. Jenom je přitom důležité podat rozsudek takovou formou, aby vyhlížel jako výraz nejvznešenějších zásad morálky a práva.

2) Naše vláda se musí obklopit všemi mocenskými prostředky civilizace, odpovídajícími prostředím a společností, v níž působíme. Obklopí se zkušenými právníky, publicisty, odborníky na státní správu, diplomaty a vůbec lidmi, vychovanými v našich odborných školách.

3) Tito lidé budou znát všechna tajemství sociálního života i politické slovní obraty všech jazyků. Budou obeznámeni s podstatou lidské přirozenosti se všemi jejími citlivými strunami, na něž budou umět dokonale zahrát. Tyto struny vyjadřují podstatu inteligence, dobrých i špatných vlastností, snažení, ctností, neřestí a specifika jednotlivých tříd, vrstev a činností nežidovských národů.

4) Rozumí se samo sebou, že tito duchovní spolupracovníci naší vlády nebudou vybíráni z řad Nežidů, kteří jsou zvyklí vykonávat svoje správní povinnosti bez toho, aby se starali o výsledek. Státní úředníci z řad Nežidů jsou zvyklí podepisovat akta bez čtení a pracují buď kvůli prospěchu nebo z osobní ctižádosti.

5) Svoji vládu obklopíme světem národohospodářů. Nauka o národním hospodářství je hlavní vědou, kterou se Židé učí. Dále budeme mít kolem sebe štáb bankovních odborníků, kapitalistů, průmyslníků, ale především milionářů, protože o všem se nakonec rozhoduje mocí peněz.

6) Dokud nebude bezpečné svěřit vládní místa našim židovským spolubratřím, obsadíme tato místa lidmi, jejichž minulost a charakter jsou tak špatné, že mezi nimi a lidem vznikne propast. Tito lidé budou mít strach z vězení nebo vyhnání, pokud by neuposlechli našich příkazů, a budou naše zájmy hájit až do posledního dechu.

9. protokol

1) Při uplatňování našich zásad musíme přihlížet k přirozené povaze dotyčného národa, mezi nímž se nacházíme a působíme. Aplikace stejných metod u různých národů by nám nepřinesla úspěch dříve, než upravíme podle našich potřeb výchovu národních mas. Budeme-li však postupovat promyšleně, uvidíte, že během nějakých deseti let změníme charakter i toho nejpevnějšího národa. Pak můžeme klidně počítat další národ mezi nám poddané.

2) Jakmile nastoupí naše vláda, nenahradíme bojové heslo „Volnost, Rovnost, Bratrství“ heslem jiným, ale pouze změníme jeho význam několika slovy, jako například „právo na svobodu, rovnost a bratrství“. Tím budeme držet býka za rohy.

3) Už jsme zničili všechny vlády kromě naší, i když mnohé z nich ještě formálně existují. Když bude některý stát proti nám něco namítat, bude to jen z vnějších důvodů, ale v každém případě s naším vědomím nebo dokonce s naším souhlasem, protože takový antisemitismus potřebujeme k udržení závislosti našich níže ustanovených bratří. O tom se zde nebudu šířit, protože jsme tuto věc již dostatečně projednali.

4) Ve skutečnosti už před sebou nemáme žádné překážky. Naše svrchovaná vláda se nachází v tak mimozákonném postavení, že se dá všeobecně označit pregnantním slovem „diktatura“. Mohu s klidným svědomím prohlásit, že my děláme zákony, že my jsme soudci, že vynášíme rozsudky smrti, udělujeme milost a že jako vrchní velitelé vojsk jsme pevně v sedle.

5) Budeme vládnout pevnou rukou, protože držíme trosky kdysi jedině mocné, ale dnes nám už podrobené strany. Jsme nezměrně ctižádostiví, jsme pomstychtiví a nenávistní. Z nás vychází vše pohlcující teror a hrůzovláda, a slouží nám lidé všech názorů a ideologií.

6) Získali jsme utopisty všech odstínů – demagogy, monarchisty, socialisty i komunisty, a všechny jsme zapřáhli pro sebe. Každý po svém a na svém místě podrývá zbytky bývalé vládní moci a pokouší se zvrátit současný vládnoucí řád. Jejich činností jsou rozvráceny všechny státy, které touží po klidu, jemuž jsou ochotny přinést nejvyšší oběti. Ale my jim nedáme pokoj, dokud pokorně a veřejně neuznají naši svrchovanou vládu.

7) Lid bude úpět a požadovat řešení sociálních problémů na bázi mezinárodní dohody. Národy nám vydalo do rukou jejich roztržštění do jednotlivých politických stran, protože k vedení stranických bojů jsou nezbytné peníze, které se všechny nacházejí v našich rukou.

8) Mohlo by snad být nebezpečné, kdyby se spojila síla moudrosti vůdců se slepou silou davu. Ale proti tomu jsme se již dříve pojistili postavením překážky mezi obě tyto síly v podobě teroru, který proti sobě vzájemně užívají.

9) Proto zůstává slepá moc lidu naší oporou. Jen my sami budeme jejími vůdci a povedeme ji k našemu cíli.

10) Aby se ruka tohoto slepce nevymkla našemu vedení, musíme občas být ve styku s lidem. Když už ne přímo, pak prostřednictvím našich nejoddanějších náhončích. Jakmile bude naše vláda uznána, budeme na veřejných místech mluvit k lidu a poučíme jej o politických otázkách v tom smyslu, jaký budeme považovat za potřebný. Jak budeme kontrolovat, co se učí na obecných školách? Snadno, pro-

tože všechno, co řekne naše vláda nebo panovník, se rychle rozšíří po celé zemi hlasem lidu.

11) Abychom předčasně nezničili státní zřízení Nežidů, dotkli jsme se jich opatrně a uchopili jen některé důležité orgány státní správy. Tyto resorty byly dříve striktně, ale spravedlivě vymezeny. V nich jsme však liberalismem zaseli svévoli, chaos a nezákonnosti. Zmocnili jsme se justice, volebního práva, tisku, osobních práv a především vzdělání, které je pilířem skutečné svobody.

12) Zdemoralizovali a otupili jsme mládež Nežidů tím, že jsme ji vychovávali podle zásad a teorií, jež sami pokládáme za falešné, ale které jsme záměrně vpravili do jejich myšlení a vědomí.

13) Dosáhli jsme překvapivých úspěchů tím, že jsme protimluvně vykládali text zákonů, aniž bychom měnili jejich věcný smysl. Nejprve jsme smysl zákonů překroutili a pak dokonale zatemnili, takže se vlády ve spleťtém zákonodárství vůbec nemohly vyznat. Z toho jsme pak vyvodili teorii o volném výkladu práva podle vlastního uvážení.

14) Můžete namítnout, že se proti nám v případě předčasného odhalení našich plánů zdvihne vlna ozbrojeného odporu. Pro tento případ máme připravena tak strašná odvetná opatření, že ochromí i nejstatečnější srdce. Brzy budou ve všech hlavních městech vybudovány podzemní dráhy, které můžeme v případě potřeby vyhodit do vzduchu a zničit tak všechna města s jejich státními institucemi i kulturními poklady.

10. protokol

1) Tentokrát začnu opakováním již řečeného, a prosím vás, abyste si připomněli, že vlády i národy posuzují věci jen podle jejich vnější stránky. Jak by mohli také pochopit hlouběji vnitřní smysl, když jejich představitelé myslí jenom na zábavy? Pro naši politiku je nesmírně důležité tuto skutečnost znát.

Tato znalost nám může být užitečná, když si současně promluvíme o rozdělení moci, o svobodě slova, tisku, o svobodě svědomí, o spolčovacím a shromažďovacím právu, o nedotknutelnosti vlastnictví a domova, o zdaňování, o rovnosti před zákonem a zpětné působnosti zákonů. To všechno jsou otázky, o nichž se nikdy nesmí před lidem mluvit otevřeně. Když už je jejich přetřásání nevyhnutelné, pak se musí podávat pouze v náznacích a obecně podobě s ujištěním, že všechny tyto zásady moderního práva uznáváme. Smysl této zdrženlivosti spočívá v tom, že obecně a nejasně formulovaný princip nám ponechává možnost vyjmout z něho ten nebo onen bod, aniž by si toho někdo povšiml, zatímco od jasně vyjádřeného zákona není možno odstoupit.

2) Lid má zvláštní oblibu a úctu k politickým géniům a jejich násilné činy komentuje slovy: Jaká sprostárna, ale jak šikovně udělaná. – Jaká lumpárna, ale jak dobře a odvážně provedená.

3) Počítáme s účastí všech národů při kladení základů nové, námi navržené budovy. Proto musíme především získat odvážné a duchovně silné náhončí, kteří dokáží odstranit všechny překážky na naší cestě.

4) Až provedeme státní převrat, řekneme lidu: „Až dosud šlo všechno špatně, všichni trpěli. My ale odstraníme příčiny vašeho utrpení, kterými jsou národnosti,

hranice a různé státní měny. Jistě, můžete nás odsoudit, ale bude váš odsudek spravedlivý, když ho vynesete dříve, než nám dáte možnost, abychom ukázali své dobré úmysly?“ Potom nás uvítají s jásotem a ponosou nás triumfálně na ramenou.

Všeobecné hlasovací právo, na něž jsme navykli i nejnižší vrstvy společnosti a kterého jsme použili jako nástroje k dosažení moci, nám ještě jednou – samozřejmě naposled – prokáže službu a rozhodne, že jednomyslným přáním lidstva je poznat nás dříve, než nás bude soudit.

5) Za tím účelem musíme přivést k volebním urnám všechny lidi bez rozdílu stavu a majetku, abychom pro sebe získali absolutní většinu, kterou bychom nikdy nedostali od vzdělaných vrstev.

6) Jakmile tímto způsobem přesvědčíme všechny lidi o významu jejich vlastní osobnosti, zničíme tím křesťanskou rodinu i její výchovný vliv.

7) Nepřipustíme, aby se prosazovali vynikající muži; lůza pod naším vedením se již postará o to, aby k ní nemohli promluvit, protože tato lůza je zvyklá poslouchat jenom nás, kteří ji platíme za poslušnost a poddanost. Tím z lidu vytvoříme tak slepou a poddajnou moc, že nebude schopna pohnout se bez vedení našimi agenty, kteří nahradí její dosavadní vůdce. A lid se podrobí, protože bude vědět, že zisk, odměny a různé jiné výhody budou záviset od těchto nových předáků.

8) Vládní plán musí být dílem jediné osoby, protože kdyby na něm pracovalo více mozků, chyběla by mu jednotnost. Proto plán smíme znát pouze my, ale nesmíme o něm diskutovat, abychom neporušili jeho vznešený význam, nenarušili vztahy mezi jednotlivými částmi a praktickou hodnotu i tajný smysl jednotlivých ustanovení. Kdyby se o tomto plánu diskutovalo, porušil by se nesprávným chápáním jednotlivců, kteří nepronikli do jeho podstaty a neznají jeho hluboký smysl a souvislosti. Naše plány musí být jasně a logicky postavené. Z toho plyne, že nesmíme geniální dílo našich vůdců vydat napospas davu, ba ani je přednést omezenému okruhu lidí.

9) Náš plán nepředpokládá okamžité zničení stávajících zřízení. Nejdříve změníme jejich hospodářskou základnu, a tím také další vývoj, který potom již půjde námi určeným směrem.

10) Skoro ve všech státech vidíme totožná zřízení, jen s rozdílnými názvy: sněmovny, ministerstva, senáty, státní rady, zákonodárné a výkonné sbory. Nemusím vám vysvětlovat činnost těchto jednotlivých institucí, protože je dobře znáte. Dejte jen dobrý pozor na skutečnost, že každé z těchto zřízení je ve vládním systému důležité, přičemž mám samozřejmě na mysli funkce, nikoli instituce samotné; ty nejsou důležité. Tato zřízení mají mezi sebou rozdělené vládní složky, tedy moc správní, zákonodárnou a výkonnou. Zastávají ve státním aparátu stejné úlohy jako jednotlivé orgány v lidském těle. Je-li ochromena činnost jedné z těchto institucí, pak stát podobně jako lidský organismus onemocní a umírá.

11) Od té doby, kdy jsme do státního organismu vpravili jed liberalismu, změnili jsme celý jeho politický ráz; všechny státy jsme nakazili smrtelnou chorobou, podobnou rozkladu krve. Zbývá už jen počkat na konec jejich smrtelného zápasu.

12) Z liberalismu povstaly konstituční státy, které nahradily dosavadní samovládu, Nežidům prospěšnou a přirozenou. Konstituce, jak víte, jsou semenišťem ne-jednotnosti, diskusí, svárů a jalových stranických rozbrojů; slovem ideální školou

pro oslabování států. Volební boje, tiskové polemiky a kampaně přivedly vlády k nečinnosti a nemohoucnosti, a tím je změnilo na nepotřebné a zbytečné. Tak konečně přišla doba republik a my jsme mohli nahradit skutečného vládcu karikaturou v podobě prezidenta, vybraného z našich kreatur a otroků, tedy z davu. To byla nálož, kterou jsme položili pod Nežidy, lépe řečeno pod nežidovské národy.

13) V blízké budoucnosti uděláme z prezidenta úředníka, odpovědného ústavě. Potom se nebudeme muset nijak omezovat při provádění našich záměrů, protože všechna odpovědnost za naše konání padne na tuto námi nastrčenou figurku. Proč by nám mělo záležet na tom, že nastane chaos nebo že se nedá najít vhodná osoba prezidenta, když tyto zmatky stejně vedou k rozpadu státu?

14) Abychom toho dosáhli, zařídíme zvolení takových prezidentů, jejichž minulost skrývá nějaký temný čin, nějakou „panamu“. Takoví potom budou věrnými vykonavateli naší vůle ze strachu před odhalením, a také z přirozené tužby každého člověka, uchovat si výsady a pocty, související s postavením prezidenta.

15) Poslanecká sněmovna sice bude volit, podporovat a ochraňovat prezidenta, ale vezmeme jí právo navrhnout nebo pozměňovat zákony, protože toto právo propůjčíme prezidentovi, loutce v našich rukou.

Prezident bude ovšem cílem všech útoků. Propůjčíme mu proto výsadu odvolávat se přes hlavu zákonodárnyho shromáždění přímo k lidu, to znamená obracet se ke slepé většině.

16) Mimo to prezidentovi propůjčíme právo vyhlášovat výjimečný stav. Tuto výsadu odůvodníme tím, že prezident jako nejvyšší velitel armády musí mít možnost chránit novou republikánskou ústavu, neboť bude jejím odpovědným zástupcem.

17) Tím budeme mít v ruce klíč od svatyně a nikdo kromě nás nebude řídit zákonodárnou moc.

18) Jakmile instalujeme novou republikánskou ústavu, odebereme poslancům právo interpelace ve vládních věcech pod záminkou ochrany státních politických tajemství.

19) Také snížíme počet poslanců na nejmenší možnou míru, což ve stejném poměru sníží možnost politických vášní.

20) Do činnosti prezidenta bude náležet potvrzování předsedy a místopředsedů poslanecké sněmovny a senátu. Kromě toho omezíme stálé zasedání parlamentu na několik měsíců v roce.

Mimo to prezident jako hlava výkonné moci bude oprávněn svolávat a rozpouštět parlament.

21) Aby však nemohl být prezident volán k odpovědnosti za všechny tyto nezákonnosti dříve, než provedeme naše plány, navedeme ministry a ostatní úředníky z prezidentova okolí, aby jednali na svoji odpovědnost bez ohledu na prezidentská nařízení. Tuto roli svěříme senátu nebo státní radě, nikoli jednotlivým osobnostem.

22) Prezident bude stávající zákony, které připouštějí různý výklad, podávat v našem smyslu. Když mu přikážeme, zruší je třeba úplně. Bude mít právo navrhnout a připravovat výjimečné zákony, a dokonce i měnit ústavu pod záminkou, že je nezbytné zabezpečit blaho státu.

23) Tato opatření nám totiž umožní postupně odstraňovat to, co jsme museli pojmout do ústavy ve fázi našeho uchopení moci. Nenápadně tak dospějeme k odstranění všech ústav, a jakmile přijde čas, podřídíme všechny vlády našemu vlivu.

24) Je možné, že náš samovládce bude uznán dříve, než bude odstraněna ústava. To by se mohlo stát tehdy, kdybychom lid, unavený nesváry a nemohoucností vlád poštváli, a ten by zvolal: „Svrhněte je a dejte nám panovníka, který by nás sjednotil a odstranil příčiny všech rozporů, totiž státní hranice, státní dluhy a náboženství, krále, který zabezpečí klid a mír, jaký nám nemohou dát naši dosavadní vládcí a vlády.“

25) Víte sami dobře, že takové všeobecné povstání je možné jen tehdy, když necháme státy na pokoji a když postavíme zeď mezi lid a vládu. Musíme proto celý svět rozeštvávat hádkami, nesváry, zápasy, nenávisť a velkou bídou, musíme vyvolávat hladomor a očkovat choroby, takže Nežidům potom jako cesta z bídy zůstane jediné východisko: touha po našich penězích, to jest po naší vládě.

26) Kdybychom však národům dopřáli oddechu, vytoužený okamžik se nám už nikdy nevrátí.

11. protokol

1) Státní rada bude mít za úkol zdůrazňovat vládní moc. Bude zákonodárným sborem jen zdánlivě, protože ve skutečnosti bude pouhou redakční komisí na úpravu zákonů a vládních nařízení.

2) Důležitou částí programu námi navržené ústavy je vydávat takové zákony, které dají do našich rukou soudnictví a státní správu. Tato činnost se bude projevoval:

a) v osnovách zákonů pro zákonodárné sbory,

b) v prezidentských výnosech, ve formě všeobecných nařízení, usneseníh senátu a rozhodnutích státní rady formou ministerských výnosů,

c) ve formě státního převratu, provedeného ve vhodný okamžik.

3) Když jsme si v hrubých rysech načrtli postup jednání, přikročím nyní k projednání těch opatření, která nám pomohou prosadit vládní soustavu v našem smyslu. Těmi jsou svoboda tisku, spolčovací a shromažďovací právo, svoboda vyznání, volební právo a mnohé jiné věci, které musejí zmizet z lidského vědomí, nebo budou muset být důkladně změněny ihned po vyhlášení nové ústavy. Svoje pozměňovací nařízení v tomto smyslu budeme moci totiž vyhlásit jen v tomto okamžiku, protože pozdější změny našich zákonů by mohly být nebezpečné. A řekněme si proč: Když se takové změny provedou s přehnanou přísností, mohlo by to vést k pochybnostem a obavám, že se budou opakovat. Kdybychom však svoje nařízení dodatečně zmírnili, bude lidu jasné, že uznáváme svoje chyby, což by zničilo víru v neomylnost naší vlády. Mohlo by se to také vykládat jako naše slabost, s níž děláme ústupky, za které nám nikdo nepoděkuje, protože se všem budou zdát samozřejmé. Jedno i druhé by poškodilo vážnost nové ústavy.

4) V okamžiku jejího vyhlášení, kdy je lid ještě zcela ve strachu a bezradnosti omámen provedeným státním převratem, v něm musíme vzbudit přesvědčení, že jsme tak mocní a nezranitelní, že s jeho míněním vůbec nemusíme počítat. Lid musí být přesvědčen, že nejen nebudeme brát ohledy na jeho přání a názory, ale jsme

rozhodnutí kdykoli a kdekoli potlačit sebemenší pokus o opozici. Musí pochopit, že jsme jedním rázem na sebe strhli veškerou moc a že se o ni s nikým v žádném případě nebudeme dělit. Potom se lid bude cítit úplně poražený a rezignovaně bude očekávat vývoj událostí.

5) Nežidé jsou stádem ovcí a my jsme vlky. Dobře víte, co se stane, když se vlci dostanou do ovčince.

Budou opět nečinní, protože jim slíbíme, že dostanou zpět všechna uloupená práva ihned po poražení všech nepřátel klidu a míru, a po rozpuštění politických stran.

Nemusím vám doufám říkat, jak dlouho si na obnovení svých práv počkají.

Proč jsme vymysleli a vypracovali takovou politiku a našeptali ji Nežidům bez toho, aniž bychom jim dali možnost poznání jejího pravého smyslu? Abychom oklikami dosáhli toho, čeho náš rozptýlený národ přímou cestou dosáhnout nemůže.

6) To byl základ naší zednářské organizace, jejíž pravé cíle nežidovská zvířata vůbec netuší. Klidně je přijímáme do zednářských lóží, abychom jim nasypali písek do očí.

7) Je velikou milostí Boží, že dal svému vyvolenému lidu rozptýlit se po světě, a v této zdánlivé slabosti naší rasy je veškerá síla, která nás v těchto dnech vynesla až na samotný práh světové moci.

8) Nezbyvá už mnoho vykonat, abychom na těchto základech vztyčili její budovu.

12. protokol

1) Slovo „svoboda“ je možno vykládat různě. My jej vykládáme takto: svoboda je právo dělat to, co zákon dovoluje. Takový výklad pojmu nám dává volnost rušit nebo ukládat zákony podle naší vůle v souladu s naším programem.

2) Jakou roli hraje tisk? Pomáhá nám k probouzení vášní a vyvolávání stranických rozporů. Je prázdný, nespravedlivý, lživý, a většina lidí vůbec neví, čemu vlastně slouží.

3) Spoutáme tisk a budeme jej držet na uzdě. Stejně tak naložíme s ostatními tiskovinami, protože by nemělo smysl vykonávat dozor nad časopisy, když bychom zůstali vystaveni útokům knih a brožur.

Ze zpracovávání veřejného mínění, které dnes stojí tolik peněz, uděláme pomocí cenzury vydatný zdroj příjmů pro náš stát.

Zavedeme zvláštní tiskovou daň, a při zakládání novin nebo tiskárny budeme požadovat kauci, kterou se bude ručit za případný útok proti naší vládě prostřednictvím tisku. Jestliže v něm přesto budeme napadeni, potrestáme nemilosrdně každý útok vysokými pokutami. Daně, kauce a pokuty budou současně pro stát zdrojem velkých příjmů. Je pravda, že především stranické listy se nebudou bát peněžitých pokut, ale již při druhém takovém útoku list prostě potlačíme. Nikdo už pak nebude moci beztrestně napadat naši neomylnou politiku. Jako záminku k zastavení příslušného listu uvedeme, že bezdůvodně pobuřuje veřejné mínění. Prosím vás, abyste měli stále na paměti, že některé listy, jež nás budou napadat, byly námi založeny. Ty ovšem budou kritizovat jen takové věci, které chceme sami odstranit.

4) Žádná zpráva se nesmí dostat na veřejnost, aniž by prošla naší kontrolou. Tohoto úspěchu jsme dosáhli již dříve tím, že všechny zprávy světa jsou dodávány prostřednictvím několika tiskových agentur, které navzájem spolupracují. Tyto agentury brzy přejdou úplně do našich rukou a uveřejní jen takové zprávy, které jim předepíšeme.

5) Jestliže se nám již dnes podařilo ovládnout veřejné mínění Nežidů takovým způsobem, že se na všechny světové události dívají námi nasazenými barevnými brýlemi klamu, a jestliže již nemáme žádné překážky vnikat do toho, čemu Nežidé ve své hlouposti říkají státní tajemství, jak bude teprve potom, až budeme v osobě našeho panovníka uznávanými pány celého světa?

6) Vraťme se ještě k budoucnosti tisku. Kdo se bude chtít stát vydavatelem, knihkupcem nebo tiskařem, musí si opatřit povolení, které mu v případě neposlušnosti ihned odebereme.

7) Pomocí těchto opatření se nástroj myšlení stane výchovným prostředkem v rukou naší vlády, která nedovolí, aby masy byly nadále falešně zpravovány o požehnaní pokroku. Kdo z nás by nevěděl, že toto zdánlivé dobrodiní pokroku vede přímou cestou k blouznění, z něhož pramení anarchické vztahy lidí mezi sebou i vůči vrchnosti, protože pokrok, přesněji řečeno idea pokroku, vyvolává nejrozmanitější představy o samostatnosti, aniž by jim stanovila hranice. Všichni takzvaní liberálové jsou anarchisty; ne-li přímo svým jednáním, tedy alespoň myšlením. Každý z nich se honí za přeludem svobody a upadá do svévole, přičemž protestuje jen pro fakt samotného protestu.

8) Nyní se budeme zabývat knihami. Zatížíme je, stejně jako všechny ostatní tiskoviny, kolkovou daní podle počtu stránek, a také budeme požadovat složení kauce. Knihy s menším počtem stran než třicet zdaníme dvojnásobnou taxou. Takové knihy budou zařazeny mezi brožury, čímž jednak omezíme počet takových spisků, které roznášejí nejhorší jed, a na druhé straně tím přimějeme spisovatele k psaní tak dlouhých spisů, že je už jen pro jejich vysokou cenu bude málokdo číst.

Naproti tomu to, co budeme vydávat my, abychom lid vychovávali námi určeným směrem, bude velice levné a čtené téměř každým.

Daně zkrotí chuť spisovatelů k psaní a ti se strachem z trestu naučí opatrnosti, čímž se dostanou do závislosti na nás. Kdyby se i přesto pokusil někdo proti nám psát, nenajde vydavatele.

Před přijetím nějakého díla do tisku se vydavatel bude muset obrátit na úřady se žádostí o povolení; tím se také včas dozvíme o každém chystaném útoku a zneškodníme jej tak, že k příslušné věci vydáme prohlášení.

9) Protože jsou knihy a časopisy dva nejdůležitější výchovné prostředky, bude naše vláda majitelem většiny listů. Tím odstraníme zhoubné působení tisku a získáme si tak rozhodující vliv na lid.

Když povolíme deset časopisů, pak sami založíme třicet jiných a tak dále.

Veřejnost ovšem nesmí tušit pravý stav věcí, a proto budou naše časopisy zastávat zdánlivě protichůdná stanoviska a směry, aby si získaly důvěru a přetáhly protivníky na naši stranu. Tím je dostaneme do oprátky a zneškodníme.

10) Na prvním místě budou stát úřední listy, kterým případně úloha soustavně hájit naše zájmy. Jejich vliv proto bude poměrně nevelký.

11) Na druhém místě budou poloúřední listy, jejichž úkolem bude získávat pro nás lidi lhostejné a váhavé.

12) Na třetím místě budou stát zdánlivě opoziční listy; alespoň jeden časopis musí stát v nejostřejší opozici proti nám. Naši nepřátelé budou tento zdánlivý odpor považovat za opravdový a odkryjí nám své karty.

13) Naše časopisy budou náležet k nejrůznějším směrům; budou aristokratické, republikánské, a dokonce i anarchistické listy – přirozeně jen do té doby, dokud bude existovat ústava.

Tak jako indický bůh Višnu, budou mít tyto časopisy sto rukou, jimiž se budou dotýkat změn pohybu veřejného mínění. Každým jeho záchvěvem budou řídit veřejné mínění směrem nám vhodným, protože rozrušený člověk snadno ztrácí soudnost a nechává se ovlivňovat vším možným. Hlupáci, kteří se domnívají, že následují mínění svého listu, budou ve skutečnosti zastávat naše mínění, nebo takové, které nám vyhovuje. V domnění, že zastávají směr svého tisku, budou ve skutečnosti kráčet za praporem, který před nimi rozvineme.

14) Abychom takové množství časopisů mohli řídit žádoucím směrem, musíme k tomu účelu pečlivě vybudovat zvláštní organizaci a pod označením např. „Ústřední tiskový svaz“ pak soustředíme literární svazy a spolky, kde naši agenti budou nenápadně vydávat bojová hesla a signály k útoku.

15) Takový tisk bude psát o naší politice povrchně, bude sem tam přetřásat různé otázky, aniž by se dotýkal podstaty. Polemiky v úředních listech nám budou sloužit k tomu, abychom dodatečně jasněji vysvětlili to, co jsme v původním prohlášení nemohli otevřeně uvést. Budeme to přirozeně dělat jen tehdy, když to pro nás bude výhodné.

16) Tyto útoky budou sloužit také k přesvědčení lidu, že má svobodu projevu. Naši agenti tak budou mít rovněž prostor k prohlášením, že opoziční tisk jen tlachá, protože nemá žádné věcné argumenty proti našim opatřením.

17) Těmito metodami, které veřejnost nikdy nerozpozná, upoutáme pozornost a získáme její důvěru.

Tento postup nám rovněž umožní podle libosti rozjitřit nebo uklidnit veřejnost v jakékoli politické otázce. Dokážeme přesvědčit stejně, jako zmást; jednou budeme tisknout pravdu, jindy falešné zprávy, jednou tvrdit to nebo ono, po druhé měnit podle toho, jaký účinek bude zpráva mít na veřejné mínění. Přitom však předem pečlivě prozkoumáme půdu, na níž se pustíme.

Proti našim protivníkům budeme vždy ve výhodě, protože v důsledku našich opatření nebudou mít k dispozici noviny, v nichž by mohli své mínění volně vyjádřit. Díky tiskovému zákonu je zcela umlčíme.

Proti pokusným balónekům našich poloúředních novin v případě potřeby energicky vystoupíme prostřednictvím časopisů třetí kategorie.

18) Dnešní žurnalistika je svým způsobem zednářství. Všichni členové redakcí jsou navzájem vázáni profesním tajemstvím. Podobně jako staří augurové se žádný z nich neodváží toto tajemství prozradit, nedostane-li k tomu příkaz. Má-li být totiž někdo připuštěn do novinářských kruhů, musí za sebou mít nějaký hanebný čin, který by jej v případě indiskrece znemožnil před veřejností. Protože je tento čin

znám jenom úzkému okruhu lidí, roste ve většině zemí prestiž novinářů a stávají se předmětem obdivu.

19) Především počítáme s provinciemi. Je pro nás nezbytné, abychom tam vzbudili touhy a naděje, které budou v protikladu s požadavky měst. Těm je pouze předložíme jako zvláštní požadavky provincií bez toho, aby se města dozvěděla, že my jsme jejich původci. Dokud ještě naše moc není úplná, je pro nás nezbytné, aby velká města závisela na náladách venkova, to znamená na většině obyvatelstva, řízené našimi náhončími. Nesmíme připustit, aby v rozhodujícím okamžiku velká města diskutovala o hotových věcech, protože ty byly již přijaty většinami v provinciích.

20) Jakmile přijde čas našeho nástupu vlády, nedovolíme tisku, aby nadále přinášel zprávy o zločinech. Lid musí věřit, že nová vláda je tak silná a žádoucí, že dokonce i zločinnost ustala. Dojde-li už ke zločinu, nesmí o něm vědět nikdo jiný než oběť a náhodní svědkové.

13. protokol

1) Starost o denní chléb nutí Nežidy mlčet a dělá z nich naše pokorné služebníky. Ti z Nežidů, které zaměstnáme v tisku, budou na náš příkaz psát o všem, co sami nemůžeme sdělit v úředních listech. A zatímco se bude o věci polemizovat, vyhlásíme připravené zákony a předložíme je veřejnosti jako hotovou věc. Nikdo se neodvážá žádat jejich odvolání již jen proto, že je označíme za zlepšení dosavadního stavu. Tisk mezitím obrátí pozornost veřejnosti k jiným otázkám. Víte přece dobře, že jsme lid navykli hledat stále něco nového. Nekonečně hloupí političtí dobrodruzi se ihned vrhnou na tyto nové problémy, aniž budou tušit jejich podstatu. Otázky vysoké politiky nejsou známy nikomu jinému než těm, kdo je po staletí studovali a ovlivňovali.

2) Z toho všeho vidíte, že chceme ovládnout veřejné mínění jen proto, abychom usnadnili chod našeho státního stroje. Stejně tak dobře poznáváte, že stojíme v té nebo oné záležitosti o souhlas s našimi slovy, nikoli s činy. Proto stále prohlašujeme, že naši politiku řídí pouze starost o veřejné blaho.

3) Abychom neklid lidu odvedli od politických otázek, dáme mu náhradní podněty v podobě otázek hospodářských a průmyslových, aby se jimi vyčerpal. Lid si opravdu rád odpočine od – jak se on domnívá – politické činnosti, k níž jsme jej přiměli za účelem boje proti nežidovským vládám. Stačí, aby tyto nové otázky považoval za politicky důležité.

4) Aby lid nemohl o politice nikdy rozumně uvažovat, rozptýlíme jej kromě toho zábavami, hrami, a ostatními náruživostmi. Brzy začneme vypisovat soutěže všeho druhu v oblasti umění a sportu. Zájem o nové podniky dokonale odvrátí mysl lidu od otázek, v nichž bychom se s ním dostali do konfliktu.

Jakmile lidé postupně odvyknou samostatnému myšlení, budou mluvit výhradně ve smyslu našich idejí, protože my budeme jedinými, kdo jim předloží nové myšlenkové směry; samozřejmě že jen prostřednictvím takových osob, které nebudou podezírány z nějakého spojení s námi.

5) Úloha liberálních utopistů skončí uznáním naší svrchované moci. Do té doby nám ovšem ještě budou prokazovat dobré služby. Obrátíme jejich myšlení k fantas-

tickým teoriím, o nichž se budou domnívat, že jsou nové a pokrokové. Heslem pokroku jsme zmátli mozky nemyslicích Nežidů. Není mezi nimi jediného, který by pochopil skutečnou podstatu věci, snad s výjimkou materiálních záležitostí. Přitom je tak snadné pochopit, že když jde o jedinou pravdu jako takovou, nemůže v ní být přece žádný pokrok v jimi chápaném smyslu slova. Jako každá falešná myšlenka, slouží i pojem pokrok jen k zakrývání pravdy, kterou známe pouze my, vyvolený národ.

6) Až nastolíme naši vládu, budou vybraní řečníci přetřásat velké otázky, které hýbaly světem, než konečně přešly pod naše blahodárné vedení.

Kdo by v tom okamžiku mohl pojmout podezření, že všechny tyto otázky byly námi vyvolány na základě politického plánu, jehož se nikdo po tolik staletí nedopátral.

14. protokol

1) Až my budeme pány světa, nestrpíme žádné jiné náboženství než našeho jediného Boha, s nímž je spjat náš osud, protože jsme vyvolený národ a náš osud je osudem celého světa. Z toho důvodu zničíme každé jiné náboženství. Jestliže tím dáme vznik novým bezbožníkům, tento přechodný jev nemůže zhatit náš plán. Bude sloužit jako výstraha příštím generacím, které přijmou mosaické učení, vedoucí nás k panství nad celým světem. Potom můžeme představit onu tajemnou pravdu, na níž spočívá celá síla naší víry.

2) Při každé příležitosti budeme uveřejňovat pojednání, v nichž budeme srovnávat naši pozhnanou vládu s těmi dřívějšími.

Přednosti míru, vybojovaného staletými boji a nepokoji, dají vyniknout blahodárnému charakteru naší vlády.

Bezohledně budeme v nejživějších barvách vytýkat chyby, kterých se nežidovské vlády během svého panování dopouštěly. Tím vyvoláme takovou nechuť vůči nim, že lidé dají dobrovolně přednost míru v našem poddanství před vychvalovanou svobodou. A to tím spíše, že je svoboda krutě mučila, vzala jim podmínky existence a nakonec je vydala napospas dobrodruhům, kteří si s ní nevěděli rady. Zcela zbytečná střídání vlád a systémů, k nimž jsme je podněcovali, abychom rozvrátili jejich státní správu, je natolik unaví, že budou raději od nás snášet jakákoli ponížení, než aby byli znovu vrženi do dřívějších otřesů a bídy.

Budeme obzvláště důrazně poukazovat na chyby, jichž se nežidovské vlády dopouštěly a jimiž působily lidstvu staletá utrpení. Všechny jejich projekty sociálního pokroku byly totiž jen utopiemi, a Nežidé nezpozorovali, že všechny takové plány pokaždé jen zhoršily a nikoli zlepšily všeobecné vztahy lidí.

3) Síla našich zásad a opatření spočívá v tom, že vyniknou jako výrazný kontrast k svrženému řádu a společenským poměrům.

4) Naši filosofové budou vykládat o všech nedostatcích křesťanského náboženství, ale neřeknou nic o pravém smyslu naší víry, protože ji kromě našich lidí stejně nikdo nepochopí. A naši lidé toto tajemství nikdy neprozradí.

5) V tak zvaných pokrokových zemích jsme podnítily vydávání bezvěreckých, špinavých a opovržených knih. Po převzetí moci tuto literaturu ještě nějaký čas připustíme, aby tak vynikl kontrast mezi ní a učením našich autorit.

Naši Mudrci, vychovaní k vedení Nežidů, připraví přednášky, pojednání a články, jimiž získáme vliv na jejich ducha tak, abychom jej mohli řídit nám vyhovujícím směrem.

15. protokol

1) Až prostřednictvím námi všude ve stejný den vyvolaných převratů uznají všechny vlády svoji neschopnost, staneme se svrchovanými pány, což si může ještě nějaký čas vyžádat, snad i celé století. Pak se postaráme, aby proti nám nemohlo být zosnováno žádné spiknutí.

2) Popravíme každého, kdo by chtěl náš nástup světovlády přivítat se zbraní v ruce. Založení jakékoli nové tajné organizace bude rovněž potrestáno smrtí.

Rozpustíme současné, nám známé tajné společnosti, které nám již vykonaly a ještě vykonají mnoho platných služeb, a jejich členy vyženeme z Evropy do ostatních částí světa.

3) Stejně naložíme i s nežidovskými příslušníky zednářských organizací, kteří o jejich činnosti již příliš mnoho vědí. Zednáře, které z nějakých důvodů tohoto osudu ušetříme, budeme udržovat v neustálém strachu z vyhnání.

Vydáme zákon, jímž budou všichni stávající členové tajných společností zásadně vypovězeni z Evropy, sídla naší vlády. Rozhodnutí vlády bude konečné a bez možnosti odvolání.

4) Do společnosti Nežidů jsme zaseli semeno sváru a nepokojů tak hluboko, že pořádek bude možno obnovit jen nemilosrdným zásahem. Přitom se nesmí hledět na počet obětí, protože jde o budoucí dobro. Úlohou každé vlády, která se odvolává na svoji legitimitu, je nejen užívat svých práv, ale především plnit své povinnosti bez ohledu na množství obětí.

5) Pevná vláda musí neustále povznášet svoji vážnost. To docílí nejlépe neustálým poukazováním na svoji moc a neotřesitelnost, čímž vyvolá žádoucí dojem vlastní nezranitelnosti a tajuplné vyvolenosti Boží. Takovou byla až do našich časů autokracie ruského cara, vedle papežství náš jediný vážný protivník na celém světě.

Připomeňte si jen krví zalitou Itálii, která Sullovi, původci těchto jatek, nezkrivila ani vlas na hlavě. Lid zbožňoval Sullu, který mu způsobil tolik běd, a jeho neohezený návrat do Itálie mu dodal nedotknutelnosti. Lid se neodvážil sáhnout na muže, kterého chrání kouzlo jeho statečnosti a duševní síly.

6) Dokud pevně neuchopíme svrchovanou vládu nad světem, budeme všude zakládat a rozmnožovat zednářské lóže. Do nich přilákáme všechny, kteří hrají nebo by mohli hrát vynikající úlohu ve společnosti. Lóže jsou pro nás znamenitým prostředkem k získávání informací a vykonávání našeho vlivu.

7) Všechny zednářské lóže soustředíme pod jedno vedení, které bude známé jenom nám a v němž budou pouze naši Mudrci. Všechny lóže budou mít své představené, aby jimi byly kryty skutečné řídicí osobnosti; jenom ony budou oprávněny k vydávání hesel. V lóžích shromáždíme revolucionářské a liberální elementy ze všech vrstev. Tím se také dozvíme ještě týž den o všech tajných politických plánech a zařídíme se podle toho.

Skoro všichni agenti státní i mezinárodní policie budou členy zednářských lóží, protože jsou pro nás nepostradatelní. Policie je vhodná nejen k zásahům proti ne-

poddajným, ale bude nás také výborně krýt v našich vlastních záměrech provokováním neklidu a nespokojenosti.

Většina lidí, vstupujících do tajných společností, jsou obvykle šplhouni, dobrodruzi a obecně lidé všeho schopní, které nebude nijak těžké získat pro naše záměry.

8) Až po světě vypuknou nepokoje, neznamená to nic jiného, než že jsme je vyvolali za účelem zničení nežádoucí jednoty a svornosti. Kde snad dojde k nějakému spiknutí, znamená to opět pouze to, že jeho hlavou je některý z našich oddaných agentů.

9) Je přirozené, že jenom náš národ může vést a řídit zednářstvo, protože jen my víme, jaký je konečný cíl a smysl jeho činnosti.

Nežidé naproti tomu nerozumějí ničemu, dokonce ani bezprostředním výsledkům. Obvykle se spokojují s okamžitým uspokojením vlastní samolibosti při provádění svých plánů, a nepozorují, že nevyšly z jejich hlav, ale byly jim námi podsunuty.

10) Někteří Nežidé vstupují do lóží buď z obyčejné zvědavosti nebo v očekávání nějakého prospěchu, jiní zase s nadějí na uskutečnění svých nesplnitelných snů. Touží po úspěchu a potlesku, a proto jim budeme do omrzení tleskat. Dopřejme jim toto potěšení, protože tím jistěji pak můžeme využít pro ně osudného klamu, kdy si myslí, že oni jsou otcem myšlenky, a nepozorují, že jim byla vnuknuta někým jiným.

Vůbec si, pánové, neumíte představit, jak lehce lze i ty nejinteligentnější Nežidy přivést lichocením až do stavu směšné naivity a jak snadno jim lze vzít všechnu odvalu i nejmenším neúspěchem; například jen tím, že se nedočkají potlesku. Tehdy se stávají našimi nejoddanějšími služebníky, protože vědí, že jejich úspěch závisí na nás. Zatímco naši lidé se nestarají o jiný výsledek, než o takový, který souvisí s provedením našich plánů, Nežidé jsou ochotni klidně obětovat své zájmy pro dosažení zdání vnějšího úspěchu. Takový charakterový rys Nežidů nám mimořádně ulehčuje naši úlohu, být jejich pány.

Tento zdánlivý tygr má beráncí pokoru a v jeho prázdné hlavě není nic než vítr.

11) Nasadili jsme jim do hlavy další výmysl, totiž představu, že každá osobnost se musí rozplynout v symbolické jednotě, v kolektivismu. Zatím nepřišli a také nikdy nepřijdou na to, že tato představa je v přímém rozporu se základním zákonem přírody, který od počátku stvoření zná jenom navzájem rozdílné bytosti, jimž propůjčuje individualitu.

Nedokazuje už jen ta skutečnost, že přijali od nás takový nesmysl, nízký stupeň jejich duševních schopností v porovnání s námi? To je současně nejlepší zárukou našeho vítězství.

12) Jak důvtipní byli naši staří Mudrci, když nám řekli, že k dosažení cíle se nesmíme bát použít žádného prostředku, ani nemáme počítat oběti. Nikdy jsme nepočítali oběti těchto nežidovských zvířat, i když mezi obětovanými bylo také mnoho našich lidí. Tím jsme ovšem našemu národu zajistili ve světě tak mocné postavení, že se o tom nikomu ani nesnilo. Poměrně nečetné oběti z našich řad zachránily národ před zkázou.

13) Smrt je nevyhnutelným koncem každého člověka. Je proto lepší uspišit smrt těch, kteří se staví do cesty našemu dílu, než přihlížet konci nás, jeho tvůrců. Roz-

sudky smrti vynášíme a provádíme v zednářských lóžích tak, že nás nikdo mimo lóže nemůže ani v nejmenším podezírat.

Ani samotné oběti se nikdy o svém odsouzení nedozvědí, a jakmile je to nezbytné, umírají zdánlivě přirozenou smrtí. Protože je to lóžovým bratřím dobře známo, nikdy si netroufnou proti tomu vystoupit.

Tímto opatřením jsme v zednářstvu vykořenili sebemenší nutkání k neposlušnosti nebo odporu. Nežidům sice kážeme liberalismus, ale náš lid a naše náhončí udržujeme v bezpodmínečné poslušnosti.

14) Svým vlivem jsme omezili respekt k nežidovským zákonům na minimum. Úctu k zákonům podkopaly především naše liberální výklady a spory o hlavních zásadách politiky a morálky. Soudy dnes rozhodují podle námi vštěpených názorů, a tedy podle našeho přání. Jako prostředníků k provádění našich záměrů používáme osob, které s námi nejsou v žádném viditelném spojení, dále pak pomocí tiskových zpráv a jinými prostředky. Samotní členové senátu a jiní vysocí státní úředníci slepě poslouchají naše rady.

15) Čistě zvířecí duch Nežidů není schopen pozorování a analyzování pojmů. Ještě méně je uzpůsoben k předvídání výsledků, k nimž může vést uskutečňování stanovených zásad.

Tento rozdíl mezi naší rozumovou schopností a pudovou, zvířecí povahou Nežidů je jasným důkazem našeho vyvolení Bohem. Nežidé se nechávají vést pouhým zvířecím instinktem. Oni sice vidí, ale nejsou schopni předvídání, snad s výjimkou materiálních záležitostí. Je tedy jasné, že to sama příroda nás určila za vládcy na Zemi.

16) Jakmile přijde doba našeho otevřeného panství a budeme moci poukázat na požehnání naší vlády, změníme všechny zákony. Naše zákony budou jasné, stručné a nezměnitelné. Nikdo tedy nebude potřebovat jejich výklad, aby jim porozuměl.

17) Ústředním bodem bude absolutní poslušnost vrchnosti. Tuto poslušnost dovedeme k nejvyššímu možnému stupni. Odpovědnost všech vůči svému svrchovanému vládci vyloučí jakékoli zneužívání zákona.

18) Odstraníme zneužívání úřední moci podřízenými úředníky, protože tresty za to budou tak přísné, že nikdo nebude mít chuť si něco takového vyzkoušet. Budeme pozorně sledovat jednání všech správních úředníků a činitelů, protože na jejich činnosti závisí správný chod státního aparátu. Sebemenší nekázeň v těchto kruzích vede k všeobecnému nepořádku. Každý případ porušení nebo zneužití zákona bude exemplárně potrestán.

Každá zpronevěra, každá nezákonnost úředníků zmizí ihned po první ukázkě přísného trestu.

19) Úcta k naší svrchované vládě vyžaduje účinné, to jest přísné tresty za sebemenší přestupek, který by tuto úctu mohl narušit. Když bude viník přísně potrestán, nebude to v podstatě nic jiného, než trest neposlušného vojáka na bitevním poli státní správy ve službách vrchnosti, zásad a zákonů. Tyto principy totiž ukládají lidem ve vedení státního organismu, aby svoje osobní výhody nekladli nad své veřejné povinnosti.

20) Naši soudci budou vědět, že jakákoli shovívavost znamená opouštění princip spravedlnosti, a proto budou odkládat všechny ohledy. Shovívavost a mírnost jim

může být ke cti v soukromém životě, ale nikdy ne ve veřejné službě, která je pedagogickou zásadou života státu.

21) Naši soudci po dovršení 55. roku věku nezůstanou ve svých úřadech, a to ze dvou důvodů. Jednak mají starci sklon lpět na získaných zvycích a hůře se podřizují novým poměrům, jednak nám rychlejší výměna zaručí jejich povolnost. Kdo si bude chtít udržet své postavení, bude nás muset slepě poslouchat.

Soudce si budeme obecně vybírat z takových lidí, kterým je jasné, že jejich posláním je užívat zákonů a trestů, a ne se dát unášet představami o liberalismu na úkor státu, jak to dnes činí právě Nežidé.

22) Systém, založený na časté výměně úředníků, zničí soudržnost mezi nimi, takže budou hájit zájmy vlády, od níž závisí jejich osud a existence. Nová generace soudců bude již vychována tak, že nebude trpět sebemenší prohrašek proti naší vládě.

23) Protože si současní nežidovští soudci neuvědomují své povinnosti vůči státu a vládě, hledají na každém zločinci nějakou polehčující okolnost. Je to tím, že dnešní vlády při jmenování soudců zapomínají vzbudit v nich smysl pro povinnost, svědomitost a vůbec pro význam jejich práce. Tak jako zvířata posílají své mladé hledat si kořist, stejně tak svěřují nežidovští vládcí svým poddaným vysoké úřady, aniž by jim vysvětlili podstatu jejich poslání. Tím si vlády podkopávají autoritu jednáním svých vlastních úředníků.

24) Z toho musíme vyvodit pro naši vládu další zásadu. Liberalismus vyloučíme ze všech důležitých oblastí státní správy, na nichž bude záviset společenská výchova poddaných. Taková místa vyhradíme jen těm, kdo budou speciálně připraveni pro práci ve státní službě.

25) Mohlo by se snad namítnout, že předčasné posílání starších úředníků na odpočinek neúměrně zatíží státní pokladnu. Na to odpovídám takto: dříve než budou penzionováni, najdou se jim místa v soukromých službách, kde si budou moci ztrátu příjmu vynahradit. Mimo to budou v našich rukou peníze celého světa, takže na výdaje nemusíme tolik hledět.

26) Protože naše samovláda bude důsledná, bude respektován každý projev její svrchované vůle, a každý bude bez reptání poslouchat. Ostatně si žádného reptání nebo nespokojenosti vůbec nebudeme všimati. Kdyby měly přerůst v nějaký odpor, použijeme exemplárních trestů.

27) Právo odvolání si ponecháme jen pro vlastní účely, jinak ho zrušíme. Protože soudnictví je výsadním znakem a právem panovníka, nemůžeme připustit domněnku, že námi jmenovaní soudci mohou vynést chybný rozsudek. Soudce by ovšem byl v takovém případě neveřejně přísně potrestán za neznalost svých povinností, takže by se podobný případ asi neopakoval.

Znovu zdůrazňuji, že budeme hlídat každý krok naší státní správy, aby lid byl s námi spokojen. Má přece právo na dobrou vládu a státní správu.

28) Naše vláda bude stále vyvolávat a podporovat dojem patriarchální, otcovské starostlivosti v čele s naším panovníkem. Náš národ i naši poddaní v něm budou vidět otce, jehož úlohou je bdít nad všemi jejich potřebami, otce, který upravuje jejich vzájemné vztahy i vztahy k vládě. Tím vyvoláme v lidu přesvědčení, že když chce žít v klidu a míru, nemůže bez svého otce nic podniknout. Samovládu našeho

panovníka bude lid ctít a zbožňovat, zvláště když se přesvědčí, že jeho úředníci jednají pouze v mezích svých povinností a slepě plní jeho rozkazy. Naši poddaní budou šťastni, když uvidí, že každá otázka jejich života je upravena tak, jak to dělají moudří rodiče, kteří své děti vychovávají k poslušnosti a k plnění povinností. Vždyť lid je vzhledem k tajemstvím naší politiky skutečně jen malým dítětem.

29) Jak vidíte, náš despotismus je založen na právu a povinnosti. Právo žádat plnění povinností je nejvznešenější úlohou vlády, která s poddanými jedná jako otec s dětmi. Současně je tento despotismus založen na právu silnějšího, aby svou mocí vedl společnost k pořádku, který je zase postaven na přirozeném zákonu poslušnosti. Všechno na světě je podrobené buď nějakému člověku, okolnostem či vlastní povaze, vždy však něčemu silnějšímu. Proto musíme bez váhání obětovat každého, kdo poruší tento pořádek, protože výchovná síla spočívá v příkladném trestání zla.

30) Až si král izraelský vloží na svoji posvátnou hlavu korunu, kterou mu nabídne Evropa, stane se patriarchou celého světa. Nevyhnutelné ztráty, jichž si tato cesta k cíli vyžádala a vyžádá, nikdy nedosáhnou počtu obětí, které padly na oltář velikášství staletého panování nežidovských vladařů a států.

31) Náš panovník bude v neustálém styku s lidem. Bude k němu hovořit z tribuny a pověst o jeho slávě se rychle rozšíří po celém světě.

16. protokol

1) Abychom znemožnili každé slučování sil kromě našich vlastních, musíme změnit systém univerzit a přebudovat je na jiném základě. Rektoři a profesori budou do nejmenších podrobností připraveni ke své činnosti podle tajného programu, od kterého se nebudou smět odchýlit.

Budou vybíráni s mimořádnou pečlivostí a existenčně musejí být zcela závislí na vládě.

2) Z vyučování odstraníme především výuku státního práva a všech politických otázek. Tyto věci budeme učit jen malý počet nejschopnějších mužů, vybíraných ze zasvěcených kruhů.

Z univerzit nebudou nadále vycházet holobrádkové, kteří se domnívají, že vytvoření ústavy je stejně snadná věc jako napsání kabaretní komedie či frašky, a chtějí se míchat do politických otázek, jimž nerozuměli ani jejich otcové.

3) Špatná znalost politických dějů většiny lidí vychovává pouze utopisty a špatné občany, jak můžete sami vidět podle výchovy Nežidů. Museli jsme do jejich výchovné soustavy vložit zásady, které jim rozvracejí sociální řád. Jakmile se chopíme vlády, vyloučíme z vyučování všechno, co by mohlo vyvolávat nepořádek.

Z mládeže vychováme dítka poslušná své vrchnosti, která ve svém panovníkovi budou spatřovat ochránce klidu a míru.

4) Na místo studia klasiků a dějin, které obsahují víc špatných než dobrých příkladů, zavedeme vyučování o základech budoucnosti. Z paměti národů vyhladíme všechny vzpomínky na minulost, které nám jsou nepříjemné, a zachováme pouze takové, jež stavějí na odiv chyby nežidovských vlád. Hlavním předmětem výuky bude studium praktického života, sociálního zřízení, vzájemného poměru lidí ve společnosti a potírání egoismu, který je kořenem všeho zla.

5) Vyučovací program bude odstupňován podle jednotlivých povolání, protože vyučování nesmí nikdy mít jednotný charakter. Tato zásada je nesmírně důležitá. Vzdělání každého stavu bude přesně vymezeno jeho speciálním určením a povahou povolání. Vynikající jedinci vždy uměli a budou umět povznést se do vyššího stavu a zaujmout místa těch, jimž náležejí podle původu a povolání. Půjde ovšem o výjimky. Vy dobře víte, jaké katastrofy to způsobilo, když toto Nežidé dopustili jako obecnou zásadu.

6) Aby poddaní svého panovníka ctili a milovali, musí se na školách i na veřejných místech neustále zdůrazňovat význam jeho činnosti pro obecné blaho a jeho dobré úmysly.

7) Volnost vyučování zcela zrušíme. Žáci budou mít povinnost scházet se i se svými rodiči ve školních klubech. V těchto klubech ve chvílích volna budou profesori volně přednášet o problémech vzájemného poměru lidí, o podstatě a významu dobrého příkladu a škodách, které přináší bezuzdná soutěž; tedy o filosofii nových, světu dosud neznámých učeních. Tyto nauky budou sloužit jako prostředek k obracení lidí, aby přijali naši víru. Když jsem vám tedy objasnil náš současný i budoucí program, přejdou nyní k výkladu o principech těchto teorií.

8) Ze staletých zkušeností víme, že lidé žijí pod dojmem myšlenek a idejí, nechávají se jimi vést, a že se pomocí různých prostředků nechají v každém věku snadno získat pro ideje jiné, mnohdy i zcela protichůdné.

Z této okolnosti pro nás plyne výhoda možnosti odstranit i ten poslední zákmit samostatného myšlení Nežidů, které již tak dlouho řídíme nám žádoucím směrem. Tento způsob duchovního zotročení má svůj výraz v tom, čemu říkáme názorné vyučování, které vychovává z Nežidů poslušná zvířata, jež musí nejprve něco vidět, aby to pochopila. Již nyní se jeden z našich nejschopnějších agentů, Bourgeois, zasazuje o tento nový způsob vyučování ve Francii.

17. protokol

1) Právnícké povolání dělá z lidí chladné a bezohledné jedince, kteří neznají žádné zásady lidskosti. Jejich profese je nutí dívat se na věci naprosto neosobně a jen z pozice zákonů. Advokáti se navíc naučili pohlížet na proces jen z hlediska svého prospěchu a málokdy jim jde o skutečnou obranu práva. Obvykle se snaží ze zistných důvodů dosáhnout osvobozujícího rozsudku a používají k tomu všech právnických triků. Tím znemravňují celý smysl zákonů.

Proto důkladně omezíme okruh jejich činnosti a uděláme z nich výkonné úředníky státní moci. Advokáti budou mít přímý styk se svými klienty, stejně jako se soudci; jednotlivé soudní případy budou posuzovány pouze na základě výsledků předběžného vyšetřování. Jejich honorář nebude záviset na výsledku procesu. Tím se dosáhne objektivní, nestranné obhajoby, která nebude vycházet z očekávaných výhod, ale z právního přesvědčení. Tímto systémem se rovněž odstraní korupce, jež dosud umožňovala vítězství té straně, která víc zaplatila.

2) Vynaložili jsme obrovské úsilí, aby se nám podařilo podkopat důvěru Nežidů v jejich duchovenstvo, které nám jinak bylo největší překážkou v naší cestě. Dosáhli jsme znamenitého úspěchu, protože vliv duchovenstva na lid den ode dne klesá.

3) Dnes je již prakticky všude uznána svoboda vyznání. Z toho plyne, že konečné zhroucení křesťanské víry je už jen otázkou několika roků. S ostatními denominacemi to bude ještě snadnější, ale zatím je předčasné o tom zde mluvit. Omezíme vliv duchovenstva do té míry, že v porovnání s minulostí bude prakticky nicotný.

4) Až přijde čas definitivně zničit papežství, ukáže lidu naše neviditelná ruka na papežský stolec.

Kdyby však lid chtěl proti papeži vystoupit silou, zakročíme sami proti tomu pod záminkou, že není vhodné prolévat krev.

Tímto úhybným manévrem totiž pronikneme do nejskrytějších vatikánských komnat, které neopustíme dříve, dokud zcela nezlomíme moc papežství.

5) Potom se král Izraele stane pravým papežem světa, patriarchou internacionální církve.

6) Než bude mládež přechodného období vychovávána k naší pravé víře, nebudeme otevřeně útočit proti víře stávající, nýbrž ji budeme podryvat kritikou a zaséváním pochybností a rozkolů.

Všeobecně bude náš tisk zlehčovat a kritizovat vládní záležitosti, náboženské otázky a neschopnost Nežidů opovržlivým způsobem, který je našemu geniálnímu národu vlastní.

7) Naše vláda bude podobná indickému bohu Višnovi; stovky jejích rukou se budou dotýkat koleček sociálního stroje. Budeme o všem informováni i bez oficiální policie, kterou jsme Nežidům zřídili tak, že vládám vlastně jenom brání v přístupu k důležitým informacím. Podle našeho programu bude každý třetí poddaný špehovat ty ostatní z pouhého pocitu povinnosti prokázat státu tuto službu. Řemeslo udavače už potom nebude pokládáno za nečestné a opovrženíhodné. Budeme ovšem přísně trestat falešná udání, abychom předešli zneužívání tohoto práva.

8) Naši důvěrníci budou pocházet z nejvyšších i nejnižších vrstev. Budou se rekrutovat z řad požitkářských úředníků, nakladatelů, majitelů tiskáren, obchodníků, dělníků i služebnictva. Tato policie nebude mít žádné výkonné právo, ale pouze úlohu udavačů, informátorů a svědků. Prověřováním dodaných zpráv a vystavováním zatykačů bude pověřen zvláštní útvar policie. Vlastní zatčení bude vykonávat četnictvo nebo místně příslušná policie.

9) Kdo by však něco věděl o podezřelých politických věcech a neoznámil to, bude obžalován ze spoluúčasti. Stejně tak, jako jsou již dnes naši souvěrci povinni z vlastního popudu oznámit kahalů odpad od víry nebo činnost proti němu, budou v naší světové říši všichni poddaní povinni oznamovat provinilce stejným způsobem.

10) Tak odstraníme každé zneužívání úřední moci, nespravedlnost a korupci, zkrátka všechny chyby, které jsme našimi teoriemi dostali do myšlení a jednání Nežidů. Jak jinak bychom totiž mohli dosáhnout svého cíle, vnést nepořádek a chaos do nežidovské státní správy? Důležitým pomocníkem jsou nám v tom právě státní úředníci. Musíme v nich podporovat jejich nejhorší vlastnosti, totiž sklony k zneužívání svěřené moci a k podléhání korupci, čímž potom nakazí dříve či později i ostatní.

18. protokol

1) Až usoudíme, že je vhodné zostřit policejní opatření, která jsou však vždy pravým jedem pro vládní prestiž, vyvoláme prostřednictvím našich zkušených řečníků a lidových vůdců umělé nepokoje a nespokojenost. Tito náhončí najdou souhlas většiny davu, ale pro nás to bude pouze vhodná záminka k omezení svobod, k zatýkání a domovním prohlídkám, které budou provádět naši agenti, zahníždění v řadách nežidovské policie.

2) Mnozí odbojníci jednájí z pouhé záliby v tajnůstkářství a pocitu spiklenectví. Proto je necháme na pokoji dotud, pokud nepřistoupí ke skutečným činům. Zatím se spokojíme s tím, že budeme o jejich chování informováni nastrčenými zpravodaji. Musíme mít totiž na paměti, že příliš častým odhalováním spiknutí klesá prestiž vlády, protože vzbuzuje dojem státní bezmocnosti, což je ještě škodlivější než bezpráví samo o sobě. Dobře víte, jak jsme podryli autoritu nežidovských panovníků častými atentáty, které zosnovali naši náhončí, slepé ovce našeho stáda. Tak snadno se dali svést ke zločinu liberálními frázemi, jen když jsme těmto zločinům dodali politického zdání. Tím, že jsme přinutili státní představitele k přijetí otevřených policejních opatření, donutili jsme je vlastně přiznat veřejně svoji slabost.

3) Náš panovník bude chráněn skrytou stráží. Nesmíme nikdy připustit vznik dojmu, že není schopen potlačit ihned každé spiknutí nebo že se musí dokonce ukrývat. Kdybychom připustili rozšíření takové myšlenky mezi Nežidy, znamenalo by to rozsudek smrti pro panovníka, nebo v budoucnosti dokonce pro jeho dynastii.

4) Chráněn svou svatozáří, bude náš panovník užívat své moci jen pro blaho poddaných, a nikoli pro vlastní výhody nebo pro výhody svého domu. Každý bude přesvědčen, že v osobě panovníka je zaručeno blaho lidu, království a pořádek ve státě. Proto je veřejná ochrana panovníka v podstatě přiznáním slabosti vládní organizace.

5) Kdykoli se náš panovník objeví na veřejnosti, bude vždy obklopen davem zvědavců, kteří jakoby náhodou budou v prvních řadách kolem něho a budou ostatní udržovat v náležitě vzdálenosti pod záminkou udržení pořádku. Tento dobrý příklad naučí lidi držet se při takových příležitostech v odstupu.

Kdyby se chtěl nějaký prosebník přiblížit k panovníkovi, aby mu mohl předat svoji prosbu, musí ji převzít naši lidé a před očima žadatele předat vladaři. Každý pak uvidí, že byla panovníkovi postoupena a on sám se o jeho záležitost postará.

Královská moc je jen tehdy vážena a uznávána, když může lid říkat: Kdyby to věděl král...! nebo: Král se o tom jistě dozví...!

6) Veřejná, viditelná stráž však ničí aureolu tajuplné panovnické moci; s trochou odvahy může každý buřič, který si je vědom své síly, provést atentát. Nežidům jsme sice namluvili opak, ale my víme, k jakým koncům je přivedl právě způsob otevřené ochrany panovníků.

7) Zločince zatkne při prvním, více nebo méně oprávněném podezření. Obava před případným justičním omylem nás nesmí vést k osvobození člověka, podezřelého z politického zločinu. V těchto případech musíme být opravdu nemilosrdní. Výjimečně můžeme shledat polehčující okolnosti pro obyčejného kriminálního zločince, ale v žádném případě nemůžeme být shovívaví vůči osobám, které se zabý-

vají politickými záležitostmi, jimž nikdo kromě vlády nemůže rozumět. Nemusím zdůrazňovat, že zdaleka ne všechny vlády si osvojily zásady státnického umění.

19. protokol

1) Přestože v zásadě nikomu nedovolíme míchat se do politiky, připustíme podávání návrhů a podnětů ke zlepšení situace lidu. Získáme tím dokonalou vědomost o nesnázích a myšlenkách našich poddaných. Jejich nesnáze pak buď odstraníme, nebo ukážeme nepochopení a neschopnost navrhovatele.

2) Pro dobře organizovanou vládu je vzpoura jen štěkáním psa na slona. Když taková vláda nestaví svou moc pouze na policii, ale i na vyrovnaných sociálních vztazích, potom pes štěká na slona jen proto, že nezná jeho sílu. Stačí sílu jen ukázat: pes přestane štěkat a bude vrtět ohonem okamžitě, jakmile slona uvidí.

3) Abychom zbavili politické zločince aureoly mučedníků, posadíme je na lavici obžalovaných spolu s obyčejnými zločinci, vrahy a zloději. Potom bude veřejné mínění posuzovat obě tyto skupiny stejně opovržlivě.

4) Podařilo se nám prosadit – a myslím že s plným úspěchem – že Nežidé vůči politickým zločincům nepostupují podle našich zásad. Dosáhli jsme toho pomocí tisku, přednášek a našeho vyučování historie, v němž líčíme povstalce jako mučedníky pokroku a blaha lidstva. Tímto trikem jsme znamenitě rozšířili řady stoupců liberalismu a dostali tisíce Nežidů pod náš prapor.

20. protokol

1) Teď pojednám o finančním programu, který jsem si vyhradil až na konec svých výkladů, protože je nejobtížnějším a nejdůležitějším bodem naší soustavy. Než začnu, rád bych vám připomněl, že se veškerá činnost nakonec projeví ciferně.

2) Jakmile se staneme pány, bude naše samovláda odkázána na vlastní rozpočet a ve vlastním zájmu se uchrání ukládání příliš vysokých daní svým poddaným, neboť zde bude hrát roli otce a ochránce. Protože je státní správa nákladná, bude nezbytné zabezpečit potřebné prostředky. Proto musí být otázka rovnováhy státního rozpočtu projednána velmi pečlivě.

3) Panovník bude v našem vládním systému považován za jediného vlastníka všeho movitého i nemovitého majetku, což se dá v praxi snadno provést. Vyhlásí zcela zákonné vyvlastnění veškerého hotového majetku za účelem regulování oběhu peněz ve státě. Z toho vyplývá, že nejlepším prostředkem je progresivní zdaňování. Bohatý bude muset pochopit, že jeho povinností je zřeknout se části svého nadbytku pro společné blaho státu. Vláda mu za to zaručí nedotknutelnost ostatního majetku a právo na poctivý zisk z onoho nadbytku. Říkám výslovně „poctivý“, protože kontrola majetku zabrání dosud zákonem chráněnému podvodu a zlodějně.

4) Tuto sociální reformu musíme provést shora, protože doba je k tomu zralá a taková rozumná reforma zaručuje veřejný mír.

5) Daně ukládané chudým jsou vždy zárodkem revolucí a poškozují vládu, která honbou za drobnostmi ztrácí mnohem víc. Daň z majetku mimoto zabrání vzrůstu soukromého jmění u těch, do jejichž rukou jsme se snažili tento majetek shromažďovat jako protiváhu nežidovské vládní moci a jejím financím.

6) Progresivní daň, určená výší kapitálu, bude přinášet větší výnos, než dnešní daň stejnoměrná. Dosavadní systém je však zatím pro nás výhodný, protože mezi Nežidy vyvolává neklid a nespokojenost.

7) Moc našeho panovníka bude spočívat v rovnováze, která státu zaručuje klid. Proto musí majetná vrstva postoupit část svých příjmů k zajištění pravidelného chodu státního stroje. Státní výdaje musí krýt především ti, kteří to mohou nejnázne unést.

8) Tím podvážeme z velké části příčinu nenávisti chudých vůči bohatým, takže nemajetní v nich takto budou spíše vidět nutné podpůrné zdroje a pilíře míru i blahobytu.

9) Aby nebyly vzdělané vrstvy obyvatel příliš nespokojeny s novou daňovou soustavou, budeme jim předkládat podrobný výkaz státních výdajů, ovšem s výjimkou výdajů na potřeby administrace a trůnu.

10) Panovník sám nebude mít soukromý majetek, neboť bude pokládán za vlastníka celého státu. Dvojitý majetek panovníka by si vzájemně odporoval, protože jeho soukromé vlastnictví by ho morálně připravovalo o právo na majetek občanů.

11) Ze státních prostředků bude vydržován pouze následník trůnu. Ostatní členové královské rodiny budou muset zastávat placené státní funkce nebo mít jiné zaměstnání, které jim zajistí vlastní příjem. Výsada příslušnosti ke královské rodině jim nebude dávat právo žít na státní útraty.

12) Nabytí majetku a dědictví bude zatíženo progresivní daní. Pokud se movitý majetek převede bez daňového kolku a zaplacení převodní daně, bude ručit původní majitel, a to ode dne doby převodu až do chvíle, kdy byl převod zjištěn. Každý týden se budou u místních daňových úřadů předkládat převodní smlouvy, které budou opatřeny jménem a adresou původního i nového majitele. Od jisté výše převáženého majetku bude povinná registrace obou zúčastněných stran. Daň z prodeje předmětů denní spotřeby bude malá a vybírána předem formou kolku, který bude mít stanovená procenta z hodnoty daného předmětu.

13) Spočítejte si, o kolik předčí výnos těchto daní současné důchody nežidovských států.

14) Státní banka bude shromažďovat rezervní fond do stanovené výše. Všechno, co přesáhne tuto hranici, bude vráceno do oběhu. Náklady na veřejné práce budou hrazeny z těchto přebytků. Protože řízení těchto prací bude svěřeno vládě, vzbudí zájem dělnické třídy o státní zakázky. Část těchto fondů bude také určena pro podporu vynálezů a zlepšování výroby.

15) Ve státní pokladně nebude dovoleno přechovávat žádné částky mimo tento fond, který bude důkladně rozpočten. Peníze jsou v zásadě určeny pro oběh a každá překážka v jejich funkci se podobá nedostatku oleje ve stroji.

16) Nahrazení části hotových peněz cennými papíry už úplně podvázalo veřejný úvěr a výsledky toho již můžete pozorovat.

17) Zřídíme rovněž kontrolní účetní úřad, aby se vláda mohla kdykoli okamžitě přesvědčit o stavu účtů státních příjmů a vydání. Z tohoto přehledu budou vyjmuty pouze neuzavřené účty běžného účetního měsíce a dosud nepředložená vyúčtování měsíce minulého.

18) Jedinou osobou, které by okrádání státní pokladny nepřineslo žádnou výhodu, bude sám panovník jako její majitel. Proto také kontrola státní pokladny z jeho strany bude zárukou před možnými zpronevěrami.

19) Odstraníme všechny reprezentační povinnosti, které mrhají drahocenným časem panovníka a odvádějí jeho pozornost od státních záležitostí. Jeho moc nebude závislá na oblíbcích, kteří se tísní kolem trůnu, aby mu dodali ve vlastním zájmu lesk a pompu, ale nestarají se o státní záležitosti.

20) Stažením peněz z oběhu jsme ve všech státech Nežidů vyvolali hospodářské krize. Odňali jsme státům obrovské sumy, a ty jsou nyní nuceny obracet se k našim kapitalistům se žádostmi o půjčky. Placení úroků z těchto půjček zničilo finance států a podrobilo je našemu kapitálu.

21) Koncentrace kapitálu do rukou finančníků zničila drobnou výrobu, vysála veškerou produktivní sílu národů, a tím i bohatství států.

22) Množství oběživa nyní neodpovídá čisté spotřebě na obyvatele, a proto také nemohou být uspokojeny potřeby pracujících lidí. Vydávání nového oběživa musí být v přímém poměru k růstu obyvatel, protože i děti je hned od narození nutné počítat za spotřebitele. Nová úprava oběhu peněz je prvořadou životní otázkou celého světa.

23) Víte dobře, že zlatý základ měny byl osudný pro všechny státy, které jej přijaly, protože nemohly uspokojit potřebu peněz od té doby, kdy jsme z oběhu stáhli tolik zlata, kolik jen bylo možné.

24) Naše vláda musí založit měnu na podkladě hodnoty práce, přičemž je lhostejné, zda oběživo bude papírové nebo kovové. Množství oběživa bude souhrnem normální spotřeby všech obyvatel. Zvýšíme je, kdykoli se někdo narodí, a stejně tak je snížíme při každém úmrtí. Každá provincie, každý kraj bude zodpovídat za tento rozpočet.

25) Aby každý státní úřad měl včas k dispozici potřebné peníze, určí výši příspěvku a jeho výplatní den vládní nařízení, takže nebude možné zvýhodnění nějakého úřadu ministerstvem na úkor úřadu jiného.

26) Rozpočty státních příjmů a výdajů budou postaveny vedle sebe, aby je bylo možné navzájem porovnávat.

27) Naše reformy financí nežidovských států budeme provádět tak, aby nikoho neznepokojily. Poukážeme na nutnost reforem vzhledem k následkům nepořádků, zahnízděných ve finanční politice nežidovských států. Hlavním zdrojem tohoto chaosu je zvyk odhadovat rozpočet pouze přibližně a s mechanicky stoupajícím trendem. Takto nezodpovědně vypracovaný rozpočet se daří s námahou udržet do první poloviny roku. O revidovaném rozpočtu se pak dává hlasovat a povolené úvěry se vyplácejí v následujících třech měsících. Potom se předkládá dodatečný rozpočet a žádá se o další úvěr, aby bylo vůbec možno provést konečné vyúčtování. Protože je rozpočet pro následující rok založen bez příslušných rezerv na celkovém vydání roku předchozího, může schodek dosáhnout proti minulému roku zvýšení o třicet procent, takže se státní rozpočet za každých deset let ztrojnásobí. Takový bezstarostný postup nežidovských vlád končí prázdnou státní pokladnou. Pak nastává období půjček, které pohltní zbývající fondy a uvrhnou tak všechny státy do úpadku.

28) Pochopíte, že takové finanční hospodářství, které jsme Nežidům doporučili, nebudeme u nás trpět.

29) Každá státní půjčka je vždy znamením nemohoucnosti a slabosti vlády, která nedovede použít svého práva. Půjčky visí nad hlavami států jako Damoklův meč, a vlády, místo aby uložily daně podle nastalé potřeby, žebrají s nataženými rukama u našich bankéřů. Zahraniční půjčky jsou pijavicemi na tělech států, které se nedají setřást, ledaže by odpadly samy nebo by je stát odstranil mocensky. Avšak vlády nežidovských států tyto pijavice neodstraňují, naopak je rozmnožují, a tím si samy podřezávají žíly jako sebevrazi.

30) Co jiného než pijavice je taková půjčka, zvláště pak zahraniční? Půjčka vlastně představuje státní dluhopisy, které nesou úrok v poměru k vypůjčené sumě. Nese-li dluhopis pětiprocentní úrok, je během dvaceti let znovu zaplacen. Za čtyřicet let je zaplacen dvakrát, za šedesát let třikrát. A přitom je původní kapitál neaplacen a dluh zůstává.

31) Z toho plyne, že vlády jsou pak nuceny ubohým poplatníkům vyrvat poslední haléř na splácení úroků cizím kapitalistům, místo aby tutéž sumu vybrali předem na daních, z nichž se žádný úrok neplatí.

32) Pokud byly půjčky čistě vnitřní záležitostí státu, nechávali Nežidé klidně plynout peníze z kapes chudých do pokladen bohatých. Od té doby, kdy si na naši radu začaly vlády vypůjčovat v zahraničí, začalo státní bohatství proudit do našich rukou a všichni Nežidé jsou nám poplatní.

33) Nedbalost nežidovských panovníků ve státních záležitostech, neznalost finančních problémů, úplatnost a nespolehlivost jejich ministrů je zadlužila u našich bankéřů do té míry, že se nás už nikdy nezbaví. Vy, pánové, sami dobře víte, kolik námahy a finančních obětí to stálo, než jsme je přivedli k těmto koncům.

34) Jakékoli překážky v oběhu peněz nebudeme trpět. Nebudou žádné státní dluhopisy s výjimkou jednoprocenních. Toto nízké zúročení zaručí, že stát nebude vysáván pijavicemi. Jenom průmyslovým společnostem povolíme vydávat dluhopisy, protože tyto podniky budou schopny platit úroky ze svých zisků. Stát ve srovnání s průmyslem nemá z vypůjčených peněz žádný zisk, protože používá peníze výhradně na vydání.

35) Tyto průmyslové papíry si zakoupí sám stát, a tímto způsobem se změní z dlužníka, který splácí úroky z půjček, na solidního věřitele.

Zamezí se tím poruchám v oběhu peněz. Lenost a příživnictví, které nám byly užitečné v časech nežidovských států, nebudou naší vládou trpěny.

36) Neschopnost čistě zvířecího myšlení Nežidů je zřejmá. Vůbec jim nepřišlo na mysl, že pokud si vypůjčí na úrok, musí tento kapitál i s úroky a úroky z úroků stejně odebrat ze státní pokladny, aby nám je mohli splatit. Nevidí, oč výhodnější by bylo tyto peníze vybrat přímo od svých poplatníků, jimž se žádné úroky neplatí!

Právě toto je nejjasnějším důkazem převahy našeho ducha, když jsme jim dokázali vyložit otázku státních půjček tak, že oni v tom nakonec vidí pro sebe výhodu!

37) Až nadejde doba naší svrchované vlády, vytvoříme rozpočet na základě staletých zkušeností, získaných na úkor nežidovských vlád. Náš rozpočet bude jasný, určitý a prokáže výhody naší nové soustavy. Zamezí všem nepřístojnostem, jimiž jsme sice zkrotili Nežidy, ale které naše vláda nebude trpět.

38) Náš účetní systém bude zřízen tak, že ani panovník, ani poslední úředník státní správy nebude mít příležitost zpronevěřit sebemenší obnos nebo ho užít k jinému účelu, než k jakému byl určen rozpočtem.

39) Bez pevného plánu nelze vládnout. I hrdinové hynou, vydají-li se bez odpovídající výzbroje na cestu, o níž nevědí kam vede.

40) Nežidovské vlády, které jsme naučili zanedbávat státnické povinnosti na honosných recepcích, zábavách a slavnostech, nám sloužily jako krycí pláštík.

Hlášení oblíbenců a úředníků, kteří zastupovali panovníka navenek, byla ve skutečnosti vypracovávána našimi agenty a uspokojovala jen povrchní pozorovatele, protože slibovala úspory státních výdajů, s čímž byl krátkozraký dav zcela spokojen.

Nežidovští čtenáři našich finančních zpráv by se bývali mohli zeptat: Jak by se tedy mělo dosáhnout úspor? – Novými daněmi místo půjček? – Ale takové otázky nikdo nikdy nepoložil.

Sami dobře víte, pánové, kam taková nedbalost zavedla nežidovské vlády a k jakému finančnímu rozvratu dospěly nežidovské státy i přes obdivuhodnou pracovitost svých národů.

21. protokol

1) Ve své poslední přednášce chci ještě pojednat otázku vnitřních půjček. O zahraničních půjčkách, které naplnily naše pokladny nežidovskými penězi, již mluvit nebudu, protože v našem státě nebudou žádní cizinci a žádné zahraničí.

2) Díky korupci státních úředníků a nedbalosti nežidovských vlád jsme dokázali vybrat z půjček dvakrát i třikrát víc, než nám příslušelo, a to tím, že jsme vládám půjčovali i peníze, které ani samy nepotřebovaly. Kdo jiný by tohle dokázal? Nyní přejdu k objasnění podrobností vnitřních půjček.

3) Pokud chce stát půjčku, předloží vláda upisovací listiny ke koupi dluhopisů. Tím se stanou vydávané státní papíry všem přístupné. Nominální hodnota bude stanovena na 100,- až 1.000,- a prvním upisovatelům bude poskytnuta sleva. Nazítří se cena uměle zvýší pod záminkou, že poptávka převyšuje nabídku. Za několik dní se ohlásí, že státní pokladna je přeplněna a dále se bude upisovat již jen výjimečně. Proč se to tedy vůbec dělá? Upsaná částka vysoko převyšuje uložený obnos; veřejnost má tudíž důvěru ve vládní finanční politiku.

4) Jakmile je komedie dohrána, stojí vláda před ohromnou zátěží dluhu. Aby z něho bylo možno vyplácet úroky, uzavřou se nové půjčky, které ovšem dluh nezlikvidují, ale naopak ještě zvýší.

A když vláda možnosti půjček vyčerpá, nezbyvá jí nakonec než uložit nové daně, které ovšem neuomoří dluh, ale kryjí pouze vyplácení úroků. Tyto daně tedy představují pouze zadlužení, jímž se má zaplatit dluh jiný.

5) Potom ovšem přijde čas snížení ceny státních dluhopisů a jejich úročení, ale tím dluh nezmizí. Kromě toho je snížení úrokové sazby možné pouze se souhlasem věřitelů. Nabídne se tedy těm, kdo se snížením nesouhlasí, navrácení upsaných peněz. Kdyby všichni věřitelé žádali navrácení vkladů, upadl by stát do vlastní pasti, protože by nemohl všechny věřitele uspokojit. Protože naštěstí Nežidé vědí málo o finančních otázkách, raději souhlasí se snížením hodnoty papírů z obavy před ri-

zíkem z nového umístění svých vkladů. Tím dávají vládě do rukou prostředek ke snížení schodku.

Při zahraničních půjčkách si Nežidé podobné věci nemohou dovolit, protože dobře vědí, že my bychom žádali navrácení peněz. A doznání státní bankrot by byl nejlepším důkazem, že mezi vládou a lidem není jednota.

6) Nyní vás žádám o mimořádnou pozornost tomu, co přednesu, i tomu, co bude následovat. V současné době jsou všechny vnitřní půjčky v podobě takzvaných plovoucích dluhů, jejichž splatnost je vázána kratším nebo delším časovým termínem. Tyto půjčky se uskutečňují za přibírání peněz, uložených ve státních bankách a spořitelnách. Protože tyto peníze bude mít vláda delší čas k dispozici, poslouží jí ke splácení úroků ze zahraničních půjček, a tyto částky budou podloženy státními bony. Těmi se pak budou hradit schodky státních pokladen nežidovských států.

7) Jakmile my budeme pány, všechny tyto finanční podvody zmizí, protože by byly proti našim vlastním zájmům. Zrušíme rovněž všechny burzy, protože nemůžeme připustit, aby bylo naše panství podlamováno změnami cen státních papírů. Zákonem zajistíme, aby kolísání kursů cenných papírů nemohlo podryvat autoritu naší vlády. Rovněž zákonem určíme, že kursovní cena papírů se musí rovnat ceně nominální. Každý vzestup kursu papírů má vzápětí za následek jejich pokles. Proto jsme na začátku způsobili vzestup papírů nežidovských států, abychom je pak srazili dolů a zmocnili se jich.

8) Bursy nahradíme mohutnými státními úvěrovými ústavami, jichž úkolem bude určovat hodnoty průmyslových papírů podle potřeb vlády. Tyto ústavy budou schopné v jediném dni hodit na trh nebo nakoupit papíry v ceně 500 milionů. Tímto způsobem dostaneme do naší závislosti všechny průmyslové podniky, a umíte si sami představit, jakou moc nám to zajistí.

22. protokol

1) Všim, co jsem vám zde přednesl, jsem se snažil vykreslit obraz minulých i současných dějů, a ukázat, jak všechno osudově spěje ke svému určení. Výsledky uvidíte již v blízké budoucnosti. Seznámil jsem vás s naším poměrem k Nežidům a s tajemstvím naší finanční politiky. Zbývá už jen málo, co bych k tomu dodal.

2) V našich rukou je největší moc současné doby – peníze! Během dvou dnů je můžeme v libovolném množství stáhnout z oběhu. Potřebujeme si ještě nějak jinak dokazovat, že naše panství je předurčeno Bohem? S tímto bohatstvím jsme schopni dokázat, že všechno zlo, které jsme museli během mnoha staletí udělat, poslouží k dosažení štěstí a míru lidstva, tedy k pořádku. Možná, že k tomu bude zapotřebí ještě nějakého násilného opatření, ale nakonec bude pořádek nastolen.

3) Prokážeme, že my jsme těmi dobrodinci, kteří dali zmučenému světu pravý blahobyt a svobodu, a dáme mu možnost těšit se klidu a míru; ovšem s podmínkou, že svět bude ctít naše zákony.

Současně prokážeme, že svobodu nelze vykládat jako stav libovůle a nemravnosti, v němž si každý může dělat co chce. Stejně tak osobní svoboda člověka neznamená právo šířit podvrtná učení. Skutečná svoboda spočívá v nedotknutelnosti osoby za předpokladu respektování sociálních zákonů. Důstojnost člověka spočívá

v poznání vlastních práv a nikoli ve fantastických představách o významu vlastního „já“.

4) Naše vláda bude slavná, protože bude mocná, a sama bude vládnout a povede lid. Nebude ve vleku stranických vůdců a táborových řečníků, kteří vykřikují prázdná hesla a nazývají je hlubokými zásadami, ale ve skutečnosti se jedná o utopie. Naše vláda zavede pořádek, v němž spočívá štěstí lidstva. Stane se předmětem mystického zbožňování a národy se jí budou vděčně klanět. Skutečná moc se nesmí zastavit před žádným právem, dokonce ani před Božím. Pak se nikdo neopováží pokusit se vzít jí třeba i jen malý kousek její síly.

23. protokol

1) Abychom lid přivykli poslušnosti, musí být veden ke skromnosti. Proto musí být omezena výroba luxusního zboží. Tím obnovíme morálku, zkaženou honbou za marnivostmi.

2) Budeme znovu podporovat řemeslnou výrobu, která tak podlomí sílu velko-průmyslu. Je to nutné již proto, že majitelé továren často, třeba i nevědomě, popouzejí dělníky proti vládě.

3) Lid, zabývající se řemeslnou výrobou, nezná žádné přerušení práce, je svázán se stávajícím společenským zřízením, a proto podporuje vládu, pro níž je nezaměstnanost největším nebezpečím. Jakmile přejde moc do našich rukou, přestane také nezaměstnanost hrát svoji dosavadní úlohu.

4) Opilství bude zakázáno zákonem jako zločin proti lidské důstojnosti, protože vlivem alkoholu klesá člověk na úroveň zvířete.

5) Ještě jednou opakuji, že lid poslouchá slepě jen silnou a zcela nezávislou moc, která se s mečem v ruce brání sociálním nátlakům. K čemu by byl panovník s andělskou duší? Lid v něm naopak musí vidět zosobnění síly a moci.

6) Nynější vlády živoří uprostřed námi znemravnělé společnosti, která popírá i Boží autoritu a z níž šlehají plameny anarchie. Náš panovník bude muset nejdříve uhasit tento šířavý plamen, a bude-li to třeba, zničit společnost za cenu krveprolití, aby ji mohl znovu vybudovat v podobě dobře organizované armády, která bude uvědoměle bojovat proti každé nákaze, jež by mohla ohrozit státní organismus.

7) Posláním našeho Bohem vyvoleného panovníka je zničit všechny zlé síly, které se rodí z ducha zvířecího a nikoli lidského, z pudů a ne z inteligence. Tyto síly v současné době triumfují krádežemi a násilnostmi, které provádějí ve jménu svobody a práva. Zničily veškerý sociální řád, aby mohl z jeho trosky povstat trůn krále židovského. Ale jejich úloha skončí v tom okamžiku, kdy se náš panovník ujme vlády. Potom budou odklizeny z jeho cesty, aby mu nepřekážely.

8) Teprve pak budeme moci říci lidu: Děkujte Bohu a skloňte se před tím, na jehož čele je znamení Prozřetelnosti a jehož hvězdu řídí sám Bůh, aby jen on a nikdo jiný vás vysvobodil z moci hříchu a zla.

24. protokol

1) Nyní si povíme o prostředcích, jimiž upevníme Davidovu dynastii na věčné časy. Budeme postupovat podle stejných zásad, které našim Mudrcům daly schop-

nost bojovat proti všem obtížím světa a daly jim sílu řídit myšlení lidstva směrem jejich vůle.

2) Na panovnický úřad bude připravováno více členů Davidova rodu, ale nebudou se stávat panovníky podle svého dědičného práva, nýbrž podle svých osobních předpokladů a vlastností. Jenom jim budou svěřena hluboká tajemství státnického umění a celá soustava našich plánů. Dáme však bedlivý pozor, aby se nikdo nepovolal o těchto tajemstvích nedozvěděl. Cílem tohoto postupu je jistota, že vládní moc takto připadne jenom panovníkovi, který je zasvěcen do tajů státnického umění.

3) Jen Tito vyvolení budou vyučeni v praktickém používání plánů, které jsme zde probírali a jež jsou vypracovány na základě staletých zkušeností. Jenom oni budou zasvěceni do závěrů, k nimž jsme došli na základě pozorování politických, sociálních a hospodářských vztahů. Stručně řečeno, jenom oni budou znát pravý duch zákonů, daných samotnou přírodou, které upravují vzájemné vztahy lidí.

4) Příímí potomci panovníka budou vyloučeni z následnického práva, prokáží-li během zaučování lehkomyšlnost, přílišnou slabost nebo jiné sklony, které se neslučují s vládní autoritou; tedy vlastnosti, jež by je činily neschopnými dobré vlády nebo by byly nebezpečné vážnosti trůnu.

5) Naši Mudrci svěří vládní žezlo jenom těm, kteří prokáží schopnost panovat s potřebnou tvrdostí, ba bude-li to nutné, i krutostí.

6) V případě choroby, pomatení nebo jiné neschopnosti musí být panovnické žezlo předáno jiným, způsobilejším rukám.

7) Panovnickovy plány pro přítomnost, a tím spíše pro budoucnost, musí zůstat utajeny i jeho nejdůvěrnějším rádcům. Jenom sám panovník a tři zasvěcenci budou znát plány pro budoucnost.

8) V osobě panovníka, který je ztělesněním své vůle i vůle lidu, bude každý spatřovat zosobnění Osudu a jeho nevyzpytatelných cest. Nikdo nesmí vědět, co panovník svými opatřeními sleduje, a nikdo se nesmí opovážit zmařit jeho neznámé cíle.

9) Vladařova duševní úroveň musí samozřejmě odpovídat významu jemu svěřených plánů. Proto nastoupí trůn teprve až po přezkoušení schopností, kterému bude podroben našimi Mudrci.

10) Aby lid svého panovníka znal a miloval, musí k němu promlouvat na veřejných místech. To povede k velice důležitému souladu obou sil, které jsou v současné době prostřednictvím teroru odděleny. Tento teror byl pro nás nevyhnutelný, protože jen tímto rozdělením sil jsme si obě podrobili.

11) Král židovský se nesmí nechat ovládat vášněmi, zvláště pak nemravností. Nesmí podléhat zvířecím pudům, které oslabují duševní schopnosti. Nemravnost více než každá jiná vašeň ničí duševní způsobilost a jasné posuzování věcí, protože odvádí myšlení k nízkým a chlípným pudům lidské přirozenosti.

12) Světovládce ze svatého sémě Davidova, sloup veškerého lidstva a jeho záštita, musí obětovat všechny osobní vlohy jen pro blaho svých poddaných.

Náš panovník musí být vzorem bezúhonnosti.

* * *